

ספר הזוהר

מתתנא האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו פוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת יתרו

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרות רוח פלל - לקירוב הגאולה ברחמי

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש טבת שנת תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב יתרול לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

תוכן הענינים

ה' נתן את התורה בעת שמלכותו היתה שלמה.....	ה
שם אלוקים הגין עליהם בגלות ושם הוי' הוציאם ממצרים.....	ה
הניסים שנעשו למשה וישראל.....	ו
יתרו שמע וכנען.....	ו
כל מה שברא ה' בעולמו הוא לצורך.....	ו
האדם לא ינהוג בזיון בשום דבר שברא ה'.....	ו
משה לא נהג בזיון ביתרו וקיבל דבריו ונתקדש שם ה' על ידו.....	ו
כשהגויים באים להתגייר ה' שולט לבדו.....	ו
על ידי יתרו התרחקו הרבה מעבודה זרה.....	ז
סיבה שנקראו בניה ולא בני משה.....	ז
בזכות משה הוליד יתרו בנים.....	ז
יתרו בא להתגייר ולהיכנס תחת כנפי השכינה.....	ח
כל בני ישראל יצאו עם משה לקראת יתרו.....	ח
ענין חכמת הפרצוף.....	ח
חכמה זה נמסר לאדם הראשון ולשלמה המלך.....	ח
השכינה למדה למשה והראתה לו הראויים להיות שופטים.....	ח
כדי לדעת שורש מידות אדם יש להסתכל בששה דברים.....	ט
יש סימנים מסויימים שמשנתנים על ידי מעשיו של האדם.....	ט
בשבעה דברים ניכרים בני האדם.....	ט
שערותיו קשים בידוע שליבו וטבעו קשים.....	ט
שערותיו חלקים ותלויים סימן שהוא נדיב לב ומצד החסד בא.....	י
שערותיו תלויים ואינם חלקים הוא כלול מחסד וגבורה יחדו.....	י
שערות שחורות ומבהיקות הוא מצד חסד שבמלכות כשהיא נשפעת.....	י
שערות שחורות ואינם מבהיקות מושרש במלכות ללא השפעה.....	י
ענין שערות מרוטות.....	י
ענין מצח קצר וחד.....	יא
ענין מצח קצר ועגול.....	יא
מצח גדול ואינו עגול.....	יא
ענין מצח עגול וגדול.....	יב
חכמת הפרצוף בעינים.....	יג
ענין לבן ושחור יחד וירוק ושחור יחד בעיניו.....	יג
ענין עינים ירוקות וסביבן לבן.....	יג
ענין עינים צהובות וירוקות.....	יג
ענין עינים לבנות וירוק מעט סביבן.....	יד
ענין עינים ירוקות ולבנות שמעורב בהם קצת שחור.....	יד
חכמת הפרצוף בפנים עצמו.....	יד
צורת הפנים ניכרת על ידי רוח פנימי שכל האותיות סתומות בו.....	יד
ציור המלכות ברוח וצורות הכ"ב אותיות ברוח.....	יד
אדם טהור ונקי יש בו צורת אדם שזהו ציור השלם מכל הצירוף.....	טו
צורת אריה לאדם ששב לדרך הישר.....	טו
צורת שור לאדם שאינו הולך בדרך הישר.....	טז
צורת נשר לאדם שנתגלגל וצריך לתקן את הגלגולים הקודמים.....	טז
ענין שפתים גדולות.....	טז
ענין שפתים עבות.....	יז
ענין זקן עב מאוד.....	יז
חכמת הפרצוף באזניים.....	יז
עיקר האדם הוא הנשמה והבשר רק מלובוש.....	יז
הרכבת כל עיני האדם הוא כעין למעלה.....	יז
כמו שלמעלה יש רקיע ובו כוכבים כך באדם יש עור ובו קווים.....	יח
קווי הידים והאצבעות.....	יח
סימנים בצפיפונים.....	יח
קווי הידים משתנים לפי מנהגו של האדם.....	יח
ואתה תחזה בעיניך בחכמת הפרצוף.....	יט
רוח הקודש הודיע למשה.....	יט
חכמי הפרצוף צריכים לרפאות את האנשים.....	יט
התורה ניתנה בחודש השלישי דווקא.....	כא
חסד וגבורה נעשים לאחד בתפארת.....	כא
בחודש סיון ששולט מזל תאומים ניתנה תורה.....	כא
רק מזל סיון יש לה פה ולשון.....	כא
תומים חסר בגלל עשו.....	כב
יעקב לקח ניסן אייר וכוללים יחד בסיון.....	כב
בחודש השלישי ששולט תאומים ניתנה תורה דתאומים לישראל.....	כב
בהר סיני ראה ה' שישראל אין בהם פגם.....	כב
ה' לקח את משה לשליחו.....	כב
משה עלה לשמים במקום השראת השכינה.....	כב
אשרי משה שעלה אל ה'.....	כג
הבא ליטהר מסייעין.....	כג
ה' קירב את משה ביותר.....	כג
אמירה לנקבות ולזכרים לפי בחינותיהם.....	כג
ה' מתנהג עם בניו ברחמים ועם העמים בדין.....	כג
גודל הזהירות של בני ישראל שלא להתקרב אל הר סיני.....	כד
ישראל קידשו עצמם למטה.....	כד
ה' נתגלה אל ישראל במידת הרחמים (שהוא שמים).....	כד
כשמאיר הבוקר לגמרי החסד נעוורר ואז ניתנה תורה.....	כה
כשנתעורר זכותו של אברהם אבינו.....	כה
חסד ותפארת נכללו ונעשו לאחד.....	כה
קול אחד זהו עולם הבינה.....	כה
התורה ניתנה בגבורה וחזרה לחסד.....	כו
המלכות גילתה הארותיה בגוונים שונים.....	כו
עשן זו השכינה.....	כו
בקול השופר מרומזים גם הבינה וגם ז"א.....	כו
יש אומר שמרומז רק הבינה.....	כו
לכולי עלמה היה הולך מהבינה לישראל דרך התפארת.....	כז
חירות הוא על ידי אור הבינה.....	כז
כל מחלוקת נתאים מתקבצים אל מקור אחד, אוא"ל דברי א' חיים.....	כז
התורה סובלת את כל הפירושים.....	כז
כ"ד בתורה הוא חזק ואם אינך מבין דע שלא ידת לעמק הדברים.....	כז
משה דיבר והשכינה מסדרת הדברות ונשמע קולה מפי משה.....	כט
קללות של ויקרא אמר מפי המלכות ובמשנה תורה מפי עצמו שהוא אחוז בו"א מידת הרחמים.....	כט
כל התורה מפי ז"א והמלכות הסכימה על ידו.....	כט
משה הכין את בני ישראל ואמר להם מה יהיה אחר כך.....	כט
התורה החזירה את נפשות ישראל.....	ל
כל הרי העולם נודעזעו.....	ל
כל דיבור נחקק בעצמו במקומו בלוחות.....	ל
כל דיבור היה מלא כאוצר.....	לא

מג	כל דיבור בשעה שנחקק נתגלו בו שבעים ענפים ומ"ט כתרים.....	לא
מג	בני ישראל ראו את הקולות.....	לא
מג	בני ישראל ראו מהקולות מראות נפלאות.....	לא
מד	ברקים בהתגשמותם נראים לפידיים.....	לא
מד	סוד הקול הוא ז"א.....	לא
מד	שופר היא בינה וקול שהוא ז"א יוצא ממנה.....	לב
מד	שפר פירושו קול יפה.....	לב
מה	כל אחד ראה לפי מדרגתו.....	לב
מה	בני ישראל השיגו בז"א דרך המלכות.....	לב
מה	כולם נתרפאו וכן יהיה לעתיד לבוא.....	לב
מה	לא תעשו אותי בצורת אדם.....	לב
מה	המל בנו כאילו בנה מוצב והקריב עליו קרבנות.....	לב
מו	גר יש למלוך רק לאחר שהסיר ממנו את העבודה זרה.....	לב
מו	שמחה במצוות מילה.....	לב
מו	באיזה מידה שעוסקים במלכות באותה מידה אשלם לך שכרך.....	לב
מו	מצות ידיעת ה' בכלל ובפרט.....	לב
מו	הנשבע באמת גורם יחוד השכינה עם המידות העליונות.....	לב
מו	ה' אוהב שבועה שאדם נשבע ליצרו שלא יחטא.....	לב
מח	מצוה לזכור את יום השבת.....	לה
מח	לקדש את השבת ביום ובלילה.....	לה
מח	ג' מדרגות באצילות שנקראות שבת.....	לה
מח	בינה וז"א נמצאים עם המלכות בשליטתה בליל שבת.....	לה
מח	ביום שהוא שליטת ז"א באים הבינה להשפיע והמלך לקבל שפע.....	לו
מט	מצות כיבוד א"א לפי שהם שותפים בבריאתו וגידלו אותו לת"מ.....	לו
מט	מי שאינו מלמד את בנו תורה יצא בנו לתרבות רעה.....	לו
מט	אנכי שה' המציא את הכל למעלה ולמטה.....	לו
מט	לא לעשות המלאכים לאלהות וכן אל יעשו את הקליפות לאלהות.....	לו
מט	על ג' מיני עבודה זרה מקנא ה'.....	לו
נ	אדם מתגלגל כמה פעמים לכפר על חטאים שעשה בגלגול הקודם.....	לו
נ	צרוך שחוקק עליו שם ה' מונע ממימי התהום לעלות.....	לו
נ	הנשבע לאמת מקים השבועה שנשבע ה' שלא יביא מבול.....	לו
נ	הנשבע לשקר גורם שהמים יציפו העולם.....	לו
נ	ה' שולח מלאך שיחזיר המים למקומם.....	לו
נא	השומר שבת כשומר כל התורה.....	לו
נא	בני ישראל צריכים לקדש שבת את בחינת זכר ואת בחינת נקבה.....	לו
נא	למעלה בבחינת זכר לא שייך שכחה.....	לו
נא	ישראל מקדשים את השכינה על ידי תפילות השבת והסעודות.....	לו
נא	ביום מקדשים ישראל את בחינת ז"א.....	לו
נב	מעשים טובים של הבן הוא כבוד אב.....	מ
נב	מורא אב ואם.....	מ
נב	חיי האדם תלויין בספירות למעלה.....	מא
נב	הבטחה שיהנה מאור התפארת.....	מא
נב	רציחה פעמים מותר ופעמים אסור.....	מא
נב	ניאוף אסור עם אשה אחרת.....	מא
נב	גניבה יש אופנים שמתור לגנות דעתו של אדם.....	מב
נג	להעיד עדות שקר בחבירו אסור בכל אופן.....	מב
נג	לא תחמוד אסור רק בפרטים האמורים בתורה.....	מב
נג	כל מצות התורה כלולים בעשרת הדברות.....	מב
נג	ישראל היו רואים עין בעין בזיו כבוד קונם.....	מב
נג	פסקה זוהמתן והשיגו הרבה.....	מב
נג	על הים עוד לא פסקה זוהמתן.....	מג

❁ פרשת יתרו ❁

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף סז ע"ב

ה' נתן את התורה בעת שמלכותו היתה שלמה

"וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ כִּהֵן מִדִּין וְגו'" אמר רבי אלעזר, בזמן שעמים אחרים נכנעים ובאים ומודים להקדוש ברוך הוא, כיון שהם נכנעים ומודים לו, אז נשתלם כבוד הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה, בשעה שבא משה לפרעה ואמר לו: "ה' אֱלֹהֵי הָעִבְרִיִּים נִקְרָה עָלֵינוּ וְגו'" (שמות ג, יח), פתח הוא ואמר "לֹא יִדְעָתִי אֶת ה'" (שם ה, ב), ורצה הקדוש ברוך הוא שיתכבד שמו בארץ כמו שהוא נכבד למעלה, כיון שהכה אותו ואת עמו, בא והודה לו להקדוש ברוך הוא, שכתוב: "ה' הַצְדִּיק" (שם ט, כז), הוא שהיה מלך המושל בכל הארץ, כיון שהוא הודה כל שאר מלכים הודו, שכתוב: "אֶזְנֵהוּ בְּהִלּוֹ אֶלּוֹפֵי אֲדוֹם" (שם טו, טו).

בא יתרו כומר עליון וגדול, ממונה הגדול של כל אלהים אחרים, והודה לו להקדוש ברוך הוא, ואמר: "עַתָּה יִדְעָתִי כִּי גָדוֹל ה' מִכָּל הָאֱלֹהִים", אז נתעלה ונתכבד הקדוש ברוך הוא בכבודו למעלה ולמטה, ואחר כך נתן התורה בשלימות הידיעה שהוא מושל על הכל.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, על זה כתוב: "יִדְוָךָ עַמִּים אֱלֹהִים יִדְוָךָ עַמִּים כְּלָם" (תהלים סז, ד).

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף סח ע"א

שם אלוקים הגין עליהם בגלות ושם הוי' הוציאם ממצרים

רבי חייא אמר, "וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ", זה הכתוב יש לעיין בו, בתחלה כתוב: "אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה", ואחר כך כתב: "כִּי הוֹצִיא ה'", אלא זהו סוד, "אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים", זה השם שהגין על משה ועל ישראל, ולא סר מהם בגלות, ואחר כך השם העליון הוציאם ממצרים, שהרי השם הקדוש שהוציאם בסוד של היובל היה [א].

זיו הזוהר

א. מתרץ שהשם אלהים היינו מדת המלכות והשכינה הקדושה שהגינה עליהם בגלותם, והשם הוי"ה היינו מדת הבינה, אימא עילאה, שנקראת יובל, ומשם באה להם החירות והגאולה.

הניסים שנעשו למשה וישראל

דבר אחר, "את כל אשר עשה אלהים למשה", כאשר נשלך לנהר וכאשר הצילו מחרב פרעה, "ולִישְׂרָאֵל עֲמוֹ", שכתוב: "וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם" (שמות ב, כד), וכתוב: "וְכַאֲשֶׁר יַעֲנֶנּוּ אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ" (שם א, יב).

יתרו שמע ונכנע

רבי יוסי אמר, "וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ", וכי יתרו שמע וכל העולם לא שמעו, הלא כתוב: "שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן" (שם טו, יד), אלא כל העולם שמעו ולא נכנעו, וזה שמע ונכנע ונכפף לפני הקדוש ברוך הוא, ונתקרב ליראתו.

כל מה שברא ה' בעולמו הוא לצורך

רבי אבא אמר, בכמה מקומות למדנו שהקדוש ברוך הוא כל מה שהוא עושה למעלה ולמטה, הכל אמת ופעולתו אמת, ואין לך דבר בעולם שיצרך האדם לדחותו ממנו ולנהוג בו בזיון, שהרי כולם פעולה של אמת הם, והכל נצרך להיות בעולם.

האדם לא ינהוג בזיון בשום דבר שברא ה'

ולוא שנצרכים להעולם, לא היה בראם הקדוש ברוך הוא, ועל כן אין לו להאדם לנהוג בזיון בכל דברים הנמוכים שבעולם, בדבריו ובמעשיו של הקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה.

משה לא נהג בזיון ביתרו וקיבל דבריו ונתקדש שם ה' על ידו

בא וראה, יתרו הוא שנתן עצה למשה על תקנת הדינים, וכך נצרך, וזהו הסוד שהודה להקדוש ברוך הוא, וסדר לפניו תקנת משפטיו, להראות מה שכתוב: "כִּי הַמִּשְׁפָּט לְאֱלֹהִים הוּא" (דברים א, יז), ולא לצד אחר, והדינים לישראל נתנו ולא לאחר, ככתוב: "חֻקֵּי וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל" (תהלים קמז, ט).

ובא וראה, שלא ינהג אדם בזיון באחר, ודברי הדיוט דבר הוא, שהרי במשה כתיב: "וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה לְקוֹל חֲתָנוֹ וְגו'".

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף סט ע"א

כשהגוים באים להתגייר ה' שולט לבדו

פתח ואמר, "עַל כֵּן אוֹדֶךָ בְּגוֹיִם ה' וְלִשְׁמֶךָ אֲזַמְּרָה" (תהלים יח, ג), דוד המלך אמר זה ברוח הקודש כאשר ראה שכבודו של הקדוש ברוך הוא לא מתעלה במעלה ולא מתכבד בעולם אלא מצד עמים אחרים.

ואם תשאל, הלא הקדוש ברוך הוא אינו מתכבד בעולם אלא בשביל ישראל. כך הוא בודאי, שהרי ישראל הם נעשו יסוד המאור להאיר, אבל כאשר עמים אחרים באים ומודים

בשעבוד לכבודו של הקדוש ברוך הוא, אז נתוסף יסוד המאור ומתחזק על כל מעשיו, בחבור אחד, ונתגלה ממשלת הקדוש ברוך הוא בלבדו למעלה ולמטה.

על ידי יתרו התרחקו הרבה מעבודה זרה

כדמיון זה בכל העולם יראה ופחד נפל עליהם מלפני הקדוש ברוך הוא, כיון שבא יתרו כומר הגדול של כל אלהים אחרים, ואז נתחזקה ממשלת כבודו של הקדוש ברוך הוא על הכל, לפי שכל העולם כאשר שמעו שמיעת גבורתו של הקדוש ברוך הוא זעו, וכולם הסתכלו ביתרו שהוא חכם וראש הממונה של כל עבודה זרה שבעולם, כיון שראו שהוא בא והשתחוה להקדוש ברוך הוא, ואמר "עַתָּה יִדְעֵתִי כִּי גָדוֹל ה' מִכָּל הָאֱלֹהִים", אז התרחקו כולם מיראתם, וידעו שאין בהם ממש, ואז נתכבד כבוד שמו הקדוש של הקדוש ברוך הוא בכל הצדדים, ולכך נכתבה פרשה זו בתורה, והתחלת פרשה זו היא בו ביתרו.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף סט ע"ב

סיבה שנקראו בניה ולא בני משה

"וַיִּקַּח יִתְרוֹ חֵתָן מֹשֶׁה וְגו' וְאֵת שְׁנֵי בָנָיָהּ", אמר רבי חייא, וכי בניה הם ולא בניו של משה, אלא לפי שהיא עמלה בהם בלי בעלה, קוראה להם התורה בניה ולא בניו, אמר רבי יוסי, אף על פי שבניו של משה היו, דבר אמת הוא מה שנקראו בניה בודאי^[1].

רבי אלעזר אמר, הרי משה נזדווג במקום אחר קדוש עליון, ואין כבודו לקרוthem בניו, עתה אף על פי שהיו בניו, ובשביל כבוד המקום ההוא שנזדווג בו, קרא להם כאן בניה, ואחר כך קרא להם בניו, מה הטעם, לפי שבאותה שעה שבא יתרו היה משה מדבר עם השכינה, לאחר שנפרש ויצא אצל חותנו, אז כתוב: **"וַיָּבֵא יִתְרוֹ חֵתָן מֹשֶׁה וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְגו'".** אמר רבי שמעון, אלעזר אלעזר, אני רואה בפרשה זו שאתה התחלת לדבר כראוי, אבל גמר דבריך לא כן, ודאי בשביל כבוד השכינה שהיא הזדווגות העליונה שנזדווגה בו במשה, כתוב בניה, ואם תשאל הרי כתוב: **"וַיָּבֵא יִתְרוֹ חֵתָן מֹשֶׁה וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ אֶל מֹשֶׁה"**, הכל הוא כלל אחד^[2], ובניו, בנים של יתרו.

בזכות משה הוליד יתרו בנים

שהרי לאחר שבא משה אצלו היו לו בנים, וכך היה ביעקב שכיון שבא אצל לבן ועשה מדורו בביתו, היו לו בנים, אף כאן במשה כך כיון שעשה מדורו בבית יתרו, היו לו ליתרו בנים, וכל בניו הביא עמו להכניסם תחת כנפי השכינה, וזהו שיתרו אמר למשה: **"אֲנִי חֵתָנְךָ יִתְרוֹ בָּא אֵלַיךָ וְאִשְׁתְּךָ וּשְׁנֵי בָנָיָהּ עִמָּה"**, **"וּשְׁנֵי בָנָיָהּ"** כתוב, ולא כתוב ושני בניך^[3], בנים היו לו ליתרו, שכתוב: **"וּבָנָיָהּ קִיְנֵי חֵתָן מֹשֶׁה עָלָיו מֵעִיר הַתְּמָרִים"** (שופטים א, 10), ובניו הניחם להיות עם משה.

זיו הזוהר

ב. כידוע, שכח האם בהבנים, וכח האב בהבנות. שכתוב. **"וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ"**, הכל מוסב על שם יתרו.
ג. פירוש, שאין סתירה כלל בהפסוקים, כי מה ד. לפי פירוש רבי אלעזר קשה, שגם כאן היה צריך

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף ע"א

יתרו בא להתגייר ולהיכנס תחת כנפי השכינה

"וַיבֹּא יִתְרוֹ חֹתֵן מֹשֶׁה וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ אֶל מֹשֶׁה אֶל הַמִּדְבָּר וגו'", אמר רבי שמעון, כיון שכתוב "אֶל מֹשֶׁה" מפני מה כתוב "אֶל הַמִּדְבָּר", אלא שמודיע עיקר הכל למה היה בא, "אֶל הַמִּדְבָּר", ומה הוא, "הַר הָאֱלֹהִים", שזה הוא המקום לגרים להתגייר^[1], ועל כן כתוב: "אֶל מֹשֶׁה אֶל הַמִּדְבָּר", למשה שיגייר אותם ויכניסם תחת כנפי השכינה, "אֶל הַמִּדְבָּר" היו באים ששם הוא "הַר הָאֱלֹהִים" לתקן נפשותם, ולפיכך עומד מקום ההוא בהסוד של הר^[2], שכל מי שבא להתגייר זוכה בו, ונקרא גר צדק, והרי ביארנו, שהגר אף על פי שמתדבק במקום העליון הקדוש הזה, כיון שעזב עמו ואבותיו נקרא גר, כמי שעושה מדורו במקום שלא ידע מקודם לזה.

זוהר חלק ב' פרשת שמות דף ה ע"א

כל בני ישראל יצאו עם משה לקראת יתרו

"וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקִרְיַת חֵתוֹ וגו'", אמר רבי חייא, אהרן ראה למשה שיצא ויצא עמו, אלעזר והנשיאים והזקנים יצאו עמו, ראשי האבות קרואי העדה וכל ישראל יצאו עמהם, נמצא שכל ישראל יצאו כולם לקראת יתרו, מי ראה למשה שיצא והוא לא יצא, לאהרן ולהנשיאים שיצאו והוא לא יצא, נמצא שבשביל משה יצאו כולם.

רזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף ע"א

ענין חכמת הפרצוף

"וְאַתָּה תַּחֲזֶה מִכָּל הָעָם וגו'", כתוב "זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֹת אָדָם" (בראשית ה, א), זה ספר מאותן ספרים סתומים ועמוקים.

חכמה זה נמסר לאדם הראשון ולשלמה המלך

להבין חכמה הסתומה והעמוקה שנמסרה לאדם הראשון בדבר צורות האנשים, חכמה זו נמסרה לשלמה המלך, ונחל אותה וכתבה בספרו.

השכינה למדה למשה והראתה לו הראויים להיות שופטים

למדנו שמשה נתקשה בזה, עד שבאה השכינה ולמדה לו, והיא ראתה וביררה לכל אותן האנשים שנראו בפרצוף הראוי, ושם למד משה חכמה זו ונכנס בתוכה, זהו שכתוב: "וְאַתָּה תַּחֲזֶה מִכָּל הָעָם", זהו שכתוב בו "וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתְמוּ" (תהלים קב, כח), "וְאַתָּה מַחֲיֶה אֶת כָּלֶם" (נחמיה ט, ו), "וְאַתָּה ה' מִגֵּן בְּעַדֵּי" (שם ג, ד).

זיו הזוהר

לומר ואשתך ושני בניך עמה, אבל לפי פירוש רבי שמואל שפיר שבני משה נקראים כאן בכל הפסוקים בניה ולא בניו, מפני כבוד השכינה. ה. המדבר מרמז על מדת המלכות והשכינה הקדושה, על שם כח הדיבור, וכן גם הר האלהים מרמז על זה, והגר שנתגייר מקשר נפשו ונשמתו בקדושת השכינה. ו. רזא דהר האלהים נזכר לעיל.

"וְאַתָּה תְּחַזְּהָהּ", ותסתכל בזה, אתה ולא אחר^[1], להבין ולהסתכל בהששים רבוא ישראל.

כדי לדעת שורש מידות אדם יש להסתכל בששה דברים

בששה צדדים יש להסתכל בצורות האנשים, להבין החכמה על בוריה, ואלו הם, בשערות, בעינים, בחוטם, בשפתים, בהפנים, בידיים, באותן קוי הידיים, ובששה צדדים האלה כתוב: **"וְאַתָּה תְּחַזְּהָהּ"**.

"וְאַתָּה תְּחַזְּהָהּ" בהשערות, בקמטים של המצח, בגבות העינים, **"מִכָּל הָעַם"**, בהעינים, בדוקין שבעין, ובקמטים שתחת העין, **"אֲנָשֵׁי חֵיל"**, שיש בהם כח לעמד בהיכל המלך, בהפנים, בצוהיבת הפנים, בקמטים של הפנים, בהרשומות שבהם ובהזקן, **"שֵׁנָאִי בְּצַע"**, בידיים, בקוי הידיים, ובהרשומות שבהן, וכל הששה צדדים נרמזים כאן, שנמסרו למשה להסתכל ולהבין החכמה הסתומה, וחכמה זו נוחלים צדיקי אמת כראוי אשרי חלקם.

רזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א

יש סימנים מסויימים שמשנתנים על ידי מעשיו של האדם

זה ספר תולדות אדם מזמן לזמן, לפי מעשיו של האדם כך נולדים ונרשמים ומתחלפים בו הרשומות מזמן לזמן, שהרי לפי הזמן שרוח הקודש שורה בתוכו, כך הוא עושה תולדות והרוח ההוא מראה רשומות מבחוץ, ובזמן שעובר וזו ממנו רוח הקודש, ובא שמה רוח טומאה, רוח הטומאה ההוא מכשכש בתוכו, ומראה מבחוץ מראות ורשומות ידיעות, הניכרים בו בהקמטים שבעורו מבחוץ, אף על פי שהשערות והמצח והחוטם והעינים וכל שאר הסימנים עומדים על קיומם.

זר"ה פס"ץ, זי"ן רי"ש ה"א פ"א סמ"ך צד"י, אלו האותיות מתחלפות תמיד בחכמה הזאת, אות זי"ן ענין קיום השערות היא, וסימנך הזיון וכלי מלחמה של שמשון בשערותיו היו, וזהו נזר האלהים עליו.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף ע ע"ב

בשבעה דברים ניכרים בני האדם

ועוד זה ספר תולדות אדם, להצורות, בסוד הצורות של האנשים, להכיר על ידם מהות ותולדות האדם, סודות של צורת האדם, בשערות, במצח, בעינים, בהפנים, בשפתים, בקוי הידיים, ובאזנים, בשבעה אלה ניכרים האנשים.

שערותיו קשים בידוע שליבו וטבעו קשים

סוד השערות, מי ששערותיו קמוטות ועולות למעלה על ראשו, בעל כעס הוא, לבו קמוט ככלי טפסא^[2], מעשיו אינם ביושר, בשותפות התרחק ממנו.

^[1] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א. ^[2] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א. ^[3] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א. ^[4] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א. ^[5] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א. ^[6] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א. ^[7] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א. ^[8] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א. ^[9] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א. ^[10] זיזי דרזין חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א.

שערותיו חלקים ותלויים סימן שהוא נדיב לב ומצד החסד בא

מי ששערותיו חלקות ביותר ותלויות למטה, טוב הוא לשותפות, וריח נמצא בו, והוא בלבדו לא כן, בעל סוד הוא באותן סודות העליונים, ובסודות קטנים אינו עומד בהם, מעשיו לפעמים ביושר ולפעמים לא ביושר.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"א

שערותיו תלויים ואינם חלקים הוא כלול מחסד וגבורה יחדו

אם שערותיו תלויות למטה ואינן חלקות, לכו אין מפחד, בעל זדון הוא, יכסוף במעשים טובים יפים הם לפניו ואינו עושה אותם, וכאשר יזקין מבקש להיות ירא שמים, ונאה במעשיו, וכל זה בעניני זה העולם, אבל בעניני השמים יצליח מי שיתקרב אליו, לא יתגלו לו סודות עליונים, אבל סודות קטנים ראוי הוא לשמרם, מן דבר קטן עושה הרבה, ודבריו נשמעים, וסוד זה הוא זי"ן באותן האותיות שלמדנו מאדוננו.

שערות שחורות ומבהיקות הוא מצד חסד שבמלכות כשהיא נשפעת

מי ששערותיו שחורות וצהיבות ביותר, יצליח בכל מעשיו בעניני זה העולם, במסחר ובדומה לזה, פזרן הוא, זה יצליח בלבדו, מי שיתחבר עמו לא יצליח לימים רבים, אלא יצליח מיד, וזאת ההצלחה תפרח ממנו, וסוד זה שהוא בכלל אות ז'.

שערות שחורות ואינם מבהיקות מושרש במלכות ללא השפעה

מי ששערותיו שחורות ואינן צהיבות, לפעמים מצליח ולפעמים אינו מצליח, זה הוא שלהשתתף ולעסוק עמו טוב לזמן קצר ולא לזמן ארוך, שהרי לזמן ארוך יחשוב מחשבות, שלא יוכל שותפו להפרש ממנו, ולפי שלא יוכל שותפו להפרש ממנו אחר כך טוב להשתתף עמו רק לזמן קצר, זה יצליח בתורה אם יעסוק בה, וגם יצליחו עמו אחרים בתורה, אינו בעל סוד לזמן ארוך, בעל לב נשבר הוא, יראה בשונאיו, ולא יוכלו שונאיו להרע לו, והוא בסוד אות י', שאין עומד בכלל אות ז', אלא באות י' בלבד, בסוד אותיות הקטנות.

ענין שערות מרוטות

מי ששערותיו מריטות, יצליח במעשיו, ורמאי הוא, רעב בביתו, נראה לירא חטא מבחוץ, ואינו כן בפנים, כל זה טרם שנזקן, ואם שערותיו נמרטות לאחר שנזקן, היא מתהפך מכמו שהיה בתחלה הן לטוב והן לרע.

וכל זה במריטת השערות בין עיניו, על המוח במקום הנחת תפילין, ואם במקום אחר של הראש לא כן, ואין הוא רמאי, אלא בעל לשון הרע בלחש בלי הרמת קול, לפעמים הוא ירא חטא, ולפעמים לא, וזה הוא בסוד של אות ז' כאשר נכללת באות י', עד כאן הסודות של השערות לגדולי תורה, היודעים דרכי וסודות התורה, להכיר נסתרות האנשים.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עא ע"ב

ענין מצח קצר וחד

סוד המצח הוא באות נ', שהיא שלימות אות זי"ן, לפעמים נכללת בסוד של אות ז', ולפעמים היא בלבדה, מי שמצחו קצר וחד בלי עגול, זה הוא אדם שאין לו ישוב הדעת, יחשוב שהוא חכם ואינו יודע, נבהל ברוחו, נושך בלשונו על ידי לשון הרע כנחש. **הקמטים** שבמצחו גדולים, ואינם בהתחברות, כשמדבר נעשים אותן הקמטים במצחו ולא בהתחברות, שאר הרשומות שבמצחו כולם בהתחברות, איש כזה אין להתחבר עמו אלא לפעמים על זמן קצר, ולא על זמן ארוך, כל מה שהוא עושה וחושב הכל רק לתועלתו, ואינו חושש לתועלת אחרים, אינו בעל סוד כלל, זה הוא "הולך רכיל מגלה סוד" (משלי יא, ג), ואין דבריו נחשבים כלל, זה הוא בסוד אות נ' הנכללת באות ז', ואינו נקרא נאמן רוח בהתקימות.

ענין מצח קצר ועגול

מי שמצחו קצר בעגול, זה הוא איש חכם במה שמסתכל, לפעמים הוא נבהל ברוחו, אוהב להיות בשמחה, רחמן הוא על הכל, מסתכל בהרבה ענינים, אם יעמל בתורה יהיה חכם גדול.

ג' קמטים עליונים גדולים במצחו בשעה שהוא מדבר, שלשה קמטים קטנים קרובים לעין אחת, וג' קמטים קטנים על עין השנית, בוכה כשהוא כועס, זה הוא טוב יותר מכפי שנראה לעין, הוא משליך אחר כתפיו כל עניני עולם הזה, הן במעשיו הן בענינים אחרים ואינו חושש, והוא מצליח בתורה, כל איש שיעסק עמו ירויח מן ענינים אחרים שבזה העולם, לפעמים נדבק רצונו בהקדוש ברוך הוא ולפעמים לא, בדין אינו מצליח, מתרחק הוא מן דין, וזה סוד של אות נ' בלבדה שאינה נכללת באות ז', מתרחק מן דין ואינו עומד בו, והאהבה היא הצד שלו.

מצח גדול ואינו עגול

מי שמצחו הוא בלי עגול והוא מצח גדול, זה הוא אדם שבכל פעם הן כאשר עומד והן כאשר הולך נכפף ראשו, זה נחלק לשני צדדים, והם צדדים של שגעון, צד אחד הוא שגעון נגלה, ואנשים אחרים יודעים שגעונו כי ניכר לפני הכל שהוא שוטה.

במצחו יש ארבעה קמטים גדולים, לפעמים כשמדבר נעשים אלו הקמטים במצחו, ולפעמים נתפשט עור של מצחו ולא נראים אותן הקמטים, רק נראים קמטים אחרים גדולים במצחו למטה סמוך לעיניו, הוא מצחק לחנם, פיו גדול, הוא איש שאין בו תועלת.

צד שני, הוא שגעון הנסתר בו, והאנשים אינם מבינים בו, והוא מתחכם במה שהוא יעמל ואפילו בתורה, אבל שלא לשמה אלא בשביל להתגאות בפני העם, והכל עושה בלחש ובגאות הלב, להראות שהוא צדיק ואינו כך, כל עניניו אינם לשמו של הקדוש ברוך הוא, אלא בשביל אנשים, חושב מחשבות ומתנהג עצמו במנהג של פרסום כדי שיסתכלו בו, זה הוא בסוד של אות נ' הנכללת באות ז'.

ענין מצח עגול וגדול

מי שמצחו הוא בעגול והוא גדול, חכם הוא, דברן וזכרן, איש שהכל בו, מבין בכל מה שהוא עמל אפילו בלי אומן שילמד לו, מצליח בכל מה שהוא עמל, ובממון לפעמים מצליח ולפעמים לא, מן דבר קטון מסתכל בדברים גדולים, נבון נקרא, אינו דואג על עניני זה העולם, ואף אם יודע שיתבייש בהם אינו דואג עליהם, ואינו משימם על לבו, רך הלבב הוא.

שני קמטים עליונים גדולים במצחו, קמט אחד ממעל לעין אחת, וקמט אחד ממעל לעין השנית, ועוד נמצאים שלשה קמטים גדולים במצחו על אותן של העינים, מלבד קמט התחתון שהוא נחלק לשני קמטים ממעל להעינים, זה חושב מחשבות מבפנים ולא מבחוץ, לפי שאינו נחשב במעשיו בעיני האנשים, בעל פחדן הוא לפי שעה ולא יותר, נח להתפייס, במעשיו החיצונים לפני אנשים, לפעמים לא נחשב בעיניהם אלא כנער ולפעמים כחכם, זה הוא בסוד אות נ' שהיא בלבדה, ואינה נכללת באות ז', וחלש הוא, כי לא נכלל באלו אותיות הראשונות, אלא שנסמך לאות ס' להתכלל בה, ולא באותיות הראשונות, עד כאן סודות החכמה של המצח.

הינה מעוניין להקדיש

דָּקָה בְּיוֹם ?

לְקַרְא זוהר הקדוש

ההודעה הזאת נכתבה בשבילך!!!

כאן ניתן להשיג בחינם ספרי זוהר לכל
המעוניין להקדיש דקה ביום לקרא זוהר הקדוש,
כל יום אתה לומד דקה זוהר ומקרב את המאולה בתמיים (זוהר דף קכ"ד).

כשיבוא משיח יאמר עליך:
"בזכותך הגעתו!
לך יש חלק בגאולת העם".

בית שמש: 0548-436784, ירושלים: 02-6255789
בת ים: 03-6304523, 052-9077914, 054-2214449
במרכז: 09-8323442, בצפון: 054-9788564, בדרום: 08-6108608

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עב ע"ב

חכמת הפרצוף בעינים

סוד העינים, הוא בסוד של אות ס', לפי אותו הגוון הסובב מבחוץ, ולפי מושבה, עין היושבת בשלימות הראוי שאינה שקועה, זה אינו רמאי, והוא רחוק מן רמאות ולא נמצאת בו כלל.

ענין לבן ושחור יחד וירוק ושחור יחד בעיניו

גוונים של העינים ארבעה הם, מראה לובן מבחוץ הסובב את העין כמו שהוא בכל האנשים, לפנים ממנו סובב גון שחור, ונכלל לובן ושחור ביחד, לפנים ממנו גוון ירוק ונכלל בהשחור, לפנים ממנו אישון בת עין נקודה שחורה, איש בעל עינים כאלה הוא בשמחה תמיד, וחושב מחשבות לטוב, ולא נשלמות אותן המחשבות, לפי שמעבירן מיד מן רצונו, עמלו בעיניו זה העולם, וכאשר עמל בעיניו שמים הוא מצליח, זה נצרך להחזיק בו שיעמל בתורה שהרי יצליח בה.

גבות עיניו גדולים ומכסים למטה, באלו הגוונים של העין יש גידין אדומות דקות באורך, אלו הגידין נקראים אותיות קטנות של העין, לפי שאלו גווני העין, אם מאירים בהארה, הארה זו תעלה אותיות, להתגלות לפני גדולי התורה, באותן גידין אדומות הדקות, וזה הוא באות ס' ונכלל באות ה'.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עג ע"א

ענין עינים ירוקות וסביבן לבן

בעל עינים ירוקות, המסובבות בלובן, ומתערבים הירוק עם הלובן ההוא, רחמן הוא זה, והוא חושב תמיד רק לתועלתו, ואינו חושב כלום לנזק של אחרים, גוון שחור לא נראה בו, בעל תאוה הוא, ולא מצד הרע, ואם תעלה בידו מן צד הרע לא ישוב ממנו, נאמן הוא בדבר הידוע, ובמה שאינו ידוע אינו נאמן, בעל סוד הוא בדבר שהוא סוד, עד שישמע זה הסוד במקום אחר, כיון ששמע אותו מגלה הוא הכל, ולא נשאר אצלו סוד כלל, שכל דבריו אינן בשלמות, גוני עין הסובבים בלובן ובירוק, זה הוא בסוד אות ה', ונכלל באות ז' ובאות ס'.

ענין עינים צהובות וירוקות

בעל עינים צהובות ירוקות, שגעון יש בו, ובשכיל שגעונו הוא פה מדבר גדולות, ועושה עצמו כאדם גדול בגדלות, ומי שמתוכח עמו מנצח אותו, אינו ראוי לסודות התורה,

שהרי לא יניחו בלבו אותן הסודות, כיון שעושה עצמו גדול בהם, וזה הוא בסוד אות ה', הנכללת באות ז' בלבדו, ונתרחק מאות ס', לפי שהוא מתנהג עצמו בגאות, נתרחקה ממנו אות ס' ולא תתקרב עמו, וזה כאשר הוא מדבר עושה הרבה קמטים במצחו.

ענין עינים לבנות וירוק מעט סביבן

בעל עינים לבנות המסובכות מעט בגוון ירוק, זה הוא בעל כעס, וגם רחמן הוא הרבה פעמים, וכאשר יתמלא בכעס אין בו רחמנות כלל ונהפך לאכזרי, אין הוא בעל סוד, וזה הוא בסוד אות ה' הנכללת באות ס'.

ענין עינים ירוקות ולבנות שמעורב בהם קצת שחור

בעל עינים ירוקות ולבנות ביחד, ומעט מן גוון שחור מעורב בהן, זה הוא בעל סוד ומצליח בהם, ואם מתחיל להצליח, הוא מצליח ועולה, משנאיו אין יכולים להרע לו, והוא מושל עליהם בממשלה ונכנעים לפניו, זה הוא בסוד אות כ' הנכללת בסוד של אות ס', ועל כן הוא מושל אם התחיל למשול, עד כאן סודות העינים לאותן בעלי החכמה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עג ע"ב

חכמת הפרצוף בפנים עצמו

סוד הפנים לאותן בעלי החכמה הפנימית, צורות הפנים אין הם בהרשומות שמבחוץ, אלא בתוך הרושם של סודות פנימיים, צורות הפנים מתהפכות מן צורות של רשומות, כי צורות הפנים הן סתומות בהרוח השורה בפנים, ומתוך זה הרוח נראה לחוץ צורות הפנים, שהן ניכרות אצל אותן החכמים.

צורת הפנים ניכרת על ידי רוח פנימי שכל האותיות סתומות בו

צורות הפנים ניכרות מתוך הרוח, רוח יש באדם שסודות של אותיות חקוקים בו, וכל האותיות סתימות תוך רוח ההוא, ולפי שעה עולות הרשימות של אותן האותיות לתוך הפנים, וכמו שאלו האותיות עולות, כן נראים הפנים בצורות רשומות לפי שעה במראה שאינו מתקיים, מלבד אותן בעלי החכמה שהמראה מתקיים בהם ואינו נשכח מהם.

ציור המלכות ברוח וצורות הכ"ב אותיות ברוח

ציור האותיות בא מן צד שלמעלה, והציור של האם נצטייר ברוח ההוא למטה, הציור של האותיות גנוזות בפנים, וציור האם בולט לחוץ, ציור האם הם פני אדם פני אריה פני שור פני נשר, והרוח עושה הציור של כולם מבחוץ לפי שעה, לפי שכל מה שהוא מצד הרוח בולט לחוץ, ונראה ונגנז, וכל אלה הצורות נראות מצוירות בציור של אותיות, אף על פי שהן גנוזות, אלה ארבע הצורות נראות לפי שעה לאותן בעלי עיניים, המבינים בסודות החכמה להסתכל בהם.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עד ע"א

אדם טהור ונקי יש בו צורת אדם שזהו ציור השלם מכל הציורין

ציור הראשון, כאשר האדם הולך בדרך אמת, אותן היודעים בסודות רבונם יכולים להסתכל ולהבין בו, לפי שהרוח הפנימי מתוקן בו, ובולט בו לחוץ ציור של הכל, וציור ההוא הוא צורת אדם, וזה הוא ציור שלם יותר מכל ציורים, וזה הוא ציור הנעבר לפי שעה לפני עיניהם של חכמי לב, זה האיש כשמסתכלים בפניו החיצון, עיני לבב המסתכלים נתעוררות באהבה אליו.

ד' סימנים של אותיות יש בהפנים, גיד דק אחד בולט בשכיבה מצד הימין, וגיד דק אחד הכולל שני גידים אחרים הנאחזים בו בצד השמאל, ואלו ד' סימנים הם ד' אותיות הנקראים עדות, הסימן של אות ע' הוא גיד הדק ההוא של צד ימין הבולט בשכיבה, אות ד' עם שתי אותיות ו' ת' המחוברות בה, הן גיד הדק ההוא הכולל שני גידים אחרים שבצד השמאל, וזהו סוד הכתוב: **"עדות ביהוסף שמו"** (תהלים פא, ו), שכל מי שראה אותו נתעוררה אהבה בלבו אליו, והוא נשתלם באהבה.

צורה זו של צורת אדם כולל כל הצורות, וכולן נכללות בה, זה האדם אינו נבהל ברוחו, בשעה שכועס הוא במנוחה, ודבריו במנוחה, ומיד נתפייס.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עד ע"ב

צורת אריה לאדם ששב לדרך הישר

ציור השני, אם זה האדם לא הלך כל כך בדרך רע, והוא נוטה מן הדרך ההוא ושב לריבונו, לא שהוא רגיל תמיד ללכת בדרך הישר, אלא זה שהלך באותן דרכים הרעים, סר ונוטה מהם ושב לריבונו, זה הוא שרוח טוב התחיל לנוח עליו, שיתגבר על זוהם הראשון שהיה בו, והוא בולט אצלו לחוץ בהסתכלות העיניים לפי שעה כמו צורת אריה המתגבר, וזה האדם בשעה שמסתכלים בו, ראה זו גורמת לו להעביר בלבו צורת אריה המתגבר לפי שעה, זה האדם כשמסתכלים בפניו החיצון, אותן עיני הלב של המסתכל בו לא תתעורר בהן אהבה אליו לפי שעה, אבל מיד חוזר הלב לאהוב אותו, כשמסתכלים בו מתבייש, וחושב שהכל מכירים מעשיו, פניו אדומים כמכוסים בדם, לפי שעה מתהפכים ללבן או לירוק.

שלשה גידים דקים יש בפניו, אחד לימין, והוא מתפשט בפניו, ונאחז בו עד שעולה על חוטמו למעלה, שני גידים דקים לשמאל, ועוד גיד דק אחד המתפשט למטה מאותן השנים, והוא נאחז בזה ובזה, אלו הן האותיות הנחקקות בפניו, והן בולטות בשעה שהוא נבהל ואינן שוכבות, וכאשר הוא מתחרט ומרגיל עצמו ללכת בדרך אמת הן שוכבות.

והסוד של אותן האותיות הוא קריב, שזה היה רחוק מן הקדושה, ועתה אלה האותיות בולטין בפניו בשעה שהוא נבהל, ומזהירים בו קרי"ב שיחזור ויתקרב להקדושה, וזה הסימן ק' מצד הימין, ואותיות האחרות ריב מצד השמאל, ואף על פי שעוד גידים דקים אחרים נראים בפניו, אבל אין בולטים לחוץ כאלה, מלבד בזמן שהוא הולך בדרך עקום.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עה ע"א

צורת שור לאדם שאינו הולך בדרך הישר

ציור השלישי, אם הולך אדם בדרך לא טוב, ונוטה בדרכיו מן דרכי התורה, רוח קדושה שהוא שהיה בפנימיותו מסתלק ממנו, ורוח אחר נראה בו עם צורה אחרת, ובולט לחוץ בהסתכלות העינים של חכמי לב לפי שעה צורת שור, ובשעה שמסתכלים בו גורמים להעביר בלבו צורה ההיא, ונראים בו ג' גרגרים אדומות בפניו בצד הימין, שהם כמו גידין דקים אדומות, ושלשה בצד השמאל, ואלה הן האותיות הבולטות בו, אחד הוא גיד דק בעגול, ושני גידים דקים אחרים עליו, וכולם הם בעגול, ואיש כזה עיניו שקועות.

והסוד של אותיות האלה כך הוא, גיד אחד הוא אות כ', שנים האחרים הם ר"ת, וכן לצד השמאל, וסימן לזה הוא, מה שכתוב: **"הִפְרַת פְּנֵיהֶם עֲנָתָה בָּם"** (ישעיהו ג, ט), ואלה האותיות הן בולטות בהפנים יותר על כל שאר גידין הדקים, ואם ישוב מדרך השמאל לימין, נכפף רוח ההוא, ונתגבר הרוח דקדושה, אלו גידים הדקים הם בשכיבה, והאחרים בולטים לחוץ.

צורת נשר לאדם שנתגלגל וצריך לתקן את הגלגולים הקודמים

ציור הרביעי, זה הוא ציור של אדם העומד תמיד להתתקן עבור סוד פגמו בגלגול הראשון, זה הוא שנראה לחכמי לב בצורת נשר, רוח שלו הוא רוח חלש, זה לא נראה בפנים שלו אותיות הבולטות לחוץ, שהרי נאבדו ממנו ונשתקעו, בזמן אחר בגלגול הראשון שאז נסתלקו ממנו, ועל כן אין בולטת בו.

והסוד שלו להכירו הוא עיניו אינן מאירות בנצוצות כשהוא בשמחה, וכשהוא מספר שער ראשו וזקנו, לפי שרוחו אינו מאיר לו באותיות, ונשתקע ניצוץ ההארה שלו שהיה לו בגלגול הראשון, הוא אינו עומד בענין הסתכלות הפנים להסתכל בו, וסודו מרומז בהכתוב: **"וְשִׁבַּח אֲנִי אֶת הַמַּתִּים שְׁכָבָר מֵתוּ מִן הַחַיִּים אֲשֶׁר הִמָּה חַיִּים עֲדָנָה"** (קהלת ד, ב) [ט], עד כאן סודות הפנים.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עה ע"ב

ענין שפתים גדולות

סוד השפתים הוא באות פ' הנכללת בסוד של אות ס', בעל שפתים גדולות, זה הוא אדם המדבר בלשון הרע, אינו מתבייש ואינו מפחד, בעל מחלוקת, והולך רכיל בין איש לרעהו, **"וּמְשַׁלַּח מְדַבְּרִים בֵּין אָחִים"** (משלי ו, ט), אין הוא בעל סוד, וכאשר יעמל בתורה הוא מכסה סוד, אבל בעל לשון הרע הוא, ואינו משים יראה בלבו, והסימן שלו הוא אות פ' הנכללת באות ר' ואינה נכללת באות ס', זה הוא שהיה ראוי להיות זכאי אבל אין הוא ירא חטא, ולא נצרך לעסוק עמו, לפי שכל דבריו הם בפה ולא בגוף.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עה ע"ב

ט. פירוש, שיש ביכולת לתקן ולהשביח הפגם והקלקול של המתים שכבר מתו מן זמן החיים אשר המה חיים עדנה עוד הפעם בגלגול.

ענין שפתים עבות

בעל שפתים עבות ונראות זקנות ואינן דקות וחלקות, זה הוא איש בעל כעס ביותר, עושה רע במזיד, אינו יכול לסבול כל דבר, בעל לשון הרע בפרסום בלי בושה כלל, לפעמים עוסק בלצנות, זה הוא איש שנצרך להתרחק ממנו.

ענין זקן עב מאוד

ואם נתמלא כל פניו בשער, זה הוא שהלשון הרע מורה עליו בפרסום, אין לו בושה, עוסק במחלוקת, מצליח בעיני זה העולם, רואה נקמה בשונאיו, הוא "קִרְרָץ בְּעֵינָיו" (שם ו, יג), עליו נאמר: "הֵעִז אִישׁ רָשָׁע בְּפָנָיו" (שם כא, כט), זה הוא בסוד של אות פ' בלבדה שאין נכללת באות ס' כלל, ולפעמים נתחבר באות ר'.

חכמת הפרצוף באזנים

ובאות ר' נכלל סוד האזנים, מי שאזניו גדולות טפשות בלבו ושגעון ברוחו, מי שאזניו קטנות ועומדות על מעמדן כראוי, חכם לב עם התעוררות הוא, מבקש לעסוק בכל דבר, וסוד שלו הוא אות י' הנכללת בכל שאר האותיות, עד כאן סודות הצורות של האנשים.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עו ע"א

עיקר האדם הוא הנשמה והבשר רק מלבוש

סוד הקוים, בענין בריאת האדם מה כתוב בו: "עור ובשר תלבישני וגו'" (איוב י, יא), אם כן עיקר האדם מה הוא, אפשר תאמר שאינו אלא עור ובשר ועצמות וגידים, לא כן, שהרי בודאי עיקר האדם אינו אלא הנשמה, ומה שנאמר עור ובשר עצמות וגידים, כל אלו אינם אלא מלבוש האדם בלבד, אינם אלא כלים לאדם ואין הם עיקר האדם, וכשימות האדם נפשט מאותן מלבושים שהיה לבוש.

הרכבת כל עניני האדם הוא כעין למעלה

עור ובשר זה מה שנתלבש בו האדם, וכל אותן עצמות וגידים, כולם הם בסוד החכמה העליונה כדמיון שלמעלה, העור הוא כדמיון שלמעלה, כמו שלמדנו באותן יריעות המשכן, שכתוב: "נוטה שמים פריעה" (תהלים קד, ב), עורות אלים מאדמים ועורות תחשים, הם מרמזים על הלבושים שלמעלה הסוככים להלבוש של התפשטות השמים, שהוא לבוש החצון, יריעות מרמזים על לבוש הפנימי, שהוא כמו הקרום הסוכך על הבשר.

עצמות וגידים היינו המרכבות וכל אותן החילות הנמצאים בפנים, וכולם מלבושים להפנימיות, סוד האדם העליון שהוא הפנימיות.

וכך הוא גם הסוד שלמטה, עיקר האדם הוא הפנימיות שבו, המלבושים שלו הם כדמיון שלמעלה, העצמות והגידים הם כדמיון אותן המרכבות והמחנות, הבשר הוא הסוכך

על אותן החילות והמרכבות, והוא עומד מבחוץ, והוא בסוד התמשכות מצד הטומאה, העור הסוכך על הכל, זה הוא כדמיון אותן הרקיעים הסוככים על הכל, וכולם הם לבושים להתלבש בהם, והפנימיות שבפנים הוא סוד האדם, וכל הסוד שלמטה הוא כדמיון הסוד שלמעלה.

כמו שלמעלה יש רקיע ובו כוכבים כך באדם יש עור ובו קווים

ועל זה כתוב: "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וּגו'" (בראשית א, כז), שסוד האדם שלמטה הכל הוא כמו הסוד שלמעלה, וכמו שבזה הרקיע שלמעלה הסוכך על הכל נרשמו בו רשומות, להבין ולדעת באותן רשימות, שנקבעו בהם ענינים וסודות נעלמים, והם רשימות הכוכבים ומזלות, שנרשמו ונקבעו בזה הרקיע הסוכך מבחוץ.

אף כך העור שהוא הסוכך להאדם מבחוץ, והוא כהרקיע הסוכך על הכל, יש בו רשומות וקווים, והם הכוכבים והמזלות של העור, להבין בהם ולדעת בהם ענינים וסודות נעלמים, כמו בכוכבים ומזלות שיעיינו בהם חכמי לב, ויסתכלו בהם להבין.

קווי הידים והאצבעות

ההסתכלות בהפנים עם הסודות שאמרנו, קווי הידים וקוי האצבעות בפנים, כולם עומדים בסודות, להכיר ענינים נעלמים, ואלו הם כוכבים המאירים, להסתכל תוך מזל האדם באוצרות עליונים.

סימנים בציפריים

אצבעות האדם עומדות בסודות עליונים, צפורני האצבעות יש זמנים שמאירים בהם כוכבים לבנים דקים, ונראים כזרע עדשים, והם שקועים במראיתם כמסמר על הקרש, ואין הם כאותן נקודות לבנות האחרות שאינן שקועות אלא שעומדות ממעל, באותן שאינן שקועות אין בהם ממש, אבל אלו שהן שקועות ולבנות כזרע עדשים יש בהן ממש, ויש בהן סימן טוב להאדם בשמחה, שיצלח באותו הזמן, או שגזרה נגזרה עליו וניצל ממנה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עו ע"ב

קווי הידים משתנים לפי מנהגו של האדם

קווי הידים וקווי האצבעות שבפנים, כפי מנהגו של האדם כן מתחלפים אלו הקווים מזמן לזמן, כמו שהקדוש ברוך הוא מחליף החילות והזמנים בכוכבי השמים, יום זה כך וליום אחר כך, כפי פעולת סוד האדם הפנימי, כך נראים בהרקיע, שהרי לפעמים עומד בדין ולפעמים ברחמים, וכדמיון זה ממש נראה מבחוץ, לפעמים בגוון זה ולפעמים בגוון אחר, וכך נראה בזה העור של האדם התחתון, שהוא כמו הרקיע הסוכך על הכל, לפעמים בגוון זה ולפעמים בגוון אחר, ואלה הענינים לא נמסרו אלא לצדיקי אמת, לדעת וללמוד חכמה גדולה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עח ע"א

ואתה תחזה בעיניך בחכמת הפרצוף

פתח רבי שמעון ואמר, "וְאֵתָהּ תַּחְזֶה מִכָּל הָעַם אֲנָשֵׁי חַיִּל וְגוֹ", תבחר לא כתוב, אלא "תַּחְזֶה", לפי ראיית העינים, במה, בהצורה של האדם, באלו ששה הצדדים שנתבאר, והכל נרמז בזה הכתוב.

"וְאֵתָהּ תַּחְזֶה" אחד בשערות, "מִכָּל הָעַם" שנים בהמצח, "אֲנָשֵׁי חַיִּל" שלשה בהפנים, "יְרֵאֵי אֱלֹהִים" ארבעה בהעינים, "אֲנָשֵׁי אַמֶּת" חמשה בשפתים, "שְׁנָאֵי בְצַע" ששה בידיים בהקווים שלהם, שכל אלה הם סימנים להכיר בהם האנשים, לאותן שרוח החכמה שורה עליהם.

רוח הקודש הודיע למשה

ואף על פי כן משה לא נצרך לזה, אלא מה כתוב, "וַיִּבְחַר מֹשֶׁה אֲנָשֵׁי חַיִּל מִכָּל יִשְׂרָאֵל", לפי שרוח הקודש היה בא אליו והודיע לו, ובו היה רואה הכל, מניין, שכתוב: "כִּי יִהְיֶה לָהֶם דְּבַר בָּא אֵלַי", באים אלי לא כתוב, אלא "בָּא אֵלַי", זה רוח הקודש שהיה בא אליו, ובו היה יודע, ולא היה נצרך לכל זה להסתכל ולעיין, אלא מיד לפי שעה היה משה יודע.

חכמי הפרצוף צריכים לרפאות את האנשים

החכמים המכירים באותן הצורות, עליהם להזהיר לבני העולם, וליתן רפואה להאנשים, לרפאות נפשותיהם, זכאים הם בעולם הזה, וזכאים הם בעולם הבא.

בעזרת השם יתברך

**"אמר רבי שמעון: יכולנו להגן על כל העולם כולו מאברהם
אבינו עד מלך המשיח"**

כולל חצות - שופרא דמירון

במערת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדונינו בר יוחאי

בשמחה רבה הננו להודיע לכל בני עירנו מירון על שיעור מיוחד

בענין גודל מעלת לימוד זוהר הקדוש

בחצות הלילה

מאת הנודע בשערים, פה מפיק מרגליות

הגה"צ הרב הגאון שלום יהודה גרוס שליט"א

הארמו"ר מהאלמין בית שמש

מייסד מפעל הזוהר העולמי ומחבר ספרי: קובץ ספרי ארץ ישראל כ"ו חלקים, שמירת המצוות כהלכתן ח"ן חל', קובץ ספרי כשרות ג"ן חל', קובץ ספרי שחיטה כ"ו חל' קובץ ספרי ניקור ל"ג חל', קובץ ספרי שמירת שבת ד"ח, קובץ ספרי מקוואות ח"ח, שמירת הברית י"ח, דברי תורה עה"ת ז"ח, קובץ ספרי סת"ם כ"ב חל', קובץ ספרי קדושת ביהכ"נ י"ז חל', שחר ועונש ו"ה, שו"ת זבחו זבחי צדק ג"ח, "אור הזוהר" "מאורות הזוהר" "זוהר השבת" "זוהר חוק לישראל" תיקוני זוהר ב"כ, תיקוני זוהר כ"ט כרכים, זוהר תתק"ס 960 כרכים, וכו', ועוד.

אשר יתקיים אי"ה בליל ששי י"א טבת

בחצות הלילה בשעה 24:00

במערת התנא האלקי

רבי שמעון בר יוחאי זי"ע א במירון

זכור! שעה אחת של לימוד בספר הזוהר בשבת קודש בשמחה, שקולה כנגד מאה מיליון שנה לימוד הנגלה בטח, אתה רוצה לדעת איך?! - תגיע לדרשה ותזכה לשמוע!!

מתנות מיוחדות לכל משתתפי
השיעור ממפעל הזוהר העולמי

איש בל יעדר!!

גדול יהיה המעמד לכבודה של תורה!

סתרי תורה חלק ב' פרשת יתרו דף עח ע"א

התורה ניתנה בחודש השלישי דווקא

"בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו'", ששולט בו אוריאל"ל ראש הממונה, ושלש מאות וחמשה וששים רבבות מחנות עמו, כמספר ימי השנה, וכולם יש להם שס"ה מפתחות של מאורות, מן המאור ההוא היוצא מתוך חשמל העליון הפנימי שהוא גנוז וסתום, והסודות של האותיות הקדושות העליונות מהשם הקדוש תולין בו^[א]. **והוא** הסוד של איש תם, אדון הבית, איש האלהים, תם, כי שם הסיום וקשר התפילין, ויעקב איש תם היה.

ובצורתו קיים סוד החשמל הפנימי העליון שהוא נעלם וגנוז, וכל מאורות הסתומים העליונים הוא אוחזם, ויוצאים ממנו, וכל המחנות אוחזים אותן המפתחות של המאור ההוא היוצא מתוך החשמל.

חסד וגבורה נעשים לאחד בתפארת

והמאור ההוא נכלל בשני מאורות, שהם אחד^[א], המאור הראשון הוא אור הלבן שאין העין שולטת בו, וזה הוא האור הנגנז לצדיקים, ככתוב: **"אור זרע לצדיק וגו'"** (תהילים צ"ז, צ"ח), המאור השני הוא אור הנוצץ והלוהט כמראה אדום, ונכללים שני המאורות כאחד, והיו אחד^[ב].

בחודש סיון ששולט מזל תאומים ניתנה תורה

וזה אוריאל ראש הממונה, וכל אותן המחנות, נוטלים אור ההוא, ולפי שנכלל משני המאורות נקרא תאומים, ועל כן שולט בו מזל ההוא שנקרא בסוד שלו תאומים, ובו נתנה התורה, ומכאן נשפעות מדרגות למטה, עד שעולות בשמות להאיר העולם.

רק מזל סיון יש לה פה ולשון

כל שאר המזלות אין להם פה ולשון, וזה יש לו פה ולשון נכללים כאחד^[ג], ועל כן כתוב על התורה, **"וְהִגִּיתָ בוּ יוֹמָם וְלַיְלָה"** (יהושע א, ח), **"יוֹמָם"** כתוב נגד הלשון, **"לַיְלָה"** נגד הפה, והכל כלול כאחד, ובכל נתעלה המזל תאומים, ועל סוד זה כתוב תומים.

זיו הזוהר

ואור אדום. **יב.** כי מן התמזגות חסד ודין, נעשה מדת הרחמים, שמקורה ספירת התפארת. **יג.** הגם שבמזל בתולה יש גם כן פה ולשון, אפשר שמזל בתולה אין לה ציור פה אלא ככתוב **"נְאֻלְמָתִי"**

י. זו ספירת תפארת ספירה שלישית מן הז' ספירות של ז' ימי הבנין שבמעשה בראשית, והוא שולט בחדש השלישי. **יא.** ספירת תפארת כלולה מן שתי ספירות שלפניה, שהן חסד וגבורה, אור לבן

תומים חסר בגלל עשו

"וְהִנֵּה תוֹמִים בְּבִטָּנָה" (בראשית כה, כד), אפשר תאמר שבשביל שניהם נאמר תומים, לא כן, שהרי עשו אינו עולה בסוד זה, אלא בשביל יעקב נאמר, ושבח זה שהיה במעיה של אותה הצדקת משבח הכתוב, ולפי שהיה שם רשע שהוא נסתלק משם אות אל"ף, והכל סוד אחד.

יעקב לקח ניסן אייר וכלולים יחד בסיון

יעקב לקח בסוד שלו שני חדשים ניסן ואייר, והוא נכלל בהסוד של סיון שהוא תאומים, עשו לקח בסוד שלו שני חדשים תמוז ואב, והוא לא נמצא אלא נאבד, שהרי אלול אין שלו, ואפילו אב רק ט' ימים שלו ולא יותר, ונאבד ולא נמצא, ואין הוא בהסוד של תאומים, אלא נפרד לבדו ונטה לצד הטומאה בתהו ושממה, כמו שכתוב: **"הָאֵיב תָּמוּז חֲרֻבוֹת לְנִצָּח"** (תהלים ט, ז).

בחודש השלישי ששולט תאומים ניתנה תורה דתאומים לישראל

ולפי שיעקב הוא בבחינת תאומים, נתנה התורה לבניו בחדש תאומים, וגם התורה היא בסוד תאומים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, בחדש המשולש, לעם משולש, במדרגה המשולשת^[ז], תורה משולשת תורה נביאים וכתובים, והכל אחד.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עח ע"ב

בהר סיני ראה ה' שישראל אין בהם פגם

"בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם", למד רבי חייא, בזמן שהוא שהגיעו ישראל להר סיני, אסף הקדוש ברוך הוא את זרע ישראל, והיה משגיח בכולם, ולא מצא פסול בכל זרע ישראל, אלא כולם היו זרע קודש, כולם זרע אמת.

ה' לקח את משה לשליחו

בזמן שהוא אמר הקדוש ברוך הוא למשה, עתה אני מבקש ליתן התורה לישראל, משכם אלי על ידי שתודיעם אהבתי להאבות, ואהבתי שאני אוהב אותם, והאותות שעשיתי להם, ואתה תהיה שלוחי, לאמר להם אלה הדברים, אמר רבי יוסי אמר רבי יהודה, כך אמר הקדוש ברוך הוא למשה, בדבר הזה תהיה לי ציר נאמן, להמשיך את ישראל אלי.

משה עלה לשמים במקום השראת השכינה

"וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וּגו', למקום שפרישות כנפי השכינה, כמו שכתוב: **"וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֵד"** (שמואל ב', כב, י).

זיו הזוהר

בחינת נקבה, כדאיאת מלכות פה, ולשון הוא בחינת זכר, וזהו מדת יום בחינת זכר ומדת לילה בחינת נקבה. יד. היינו בשליטת ספירת תפארת, כנזכר

דומיה" (תהלים לט, א), או יש לתרץ שמזל בתולה כולו בחינת נקבה, ומזל תאומים אחד בחינת זכר ואחד בחינת נקבה, והיינו ענין פה ולשון, כי פה היא

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף עט ע"ב

אשרי משה שעלה אל ה'

אשרי חלקו של משה שזכה לכבוד הזה, שהתורה מעידה עליו כך, אמר רבי יהודה, בא רואה מה בין משה לשאר בני העולם, שאר בני עולם כאשר עולים, עולים לעשירות, עולים לגדולה, עולים למלכות, אבל משה כאשר עלה, מה כתוב בו: **"וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים"**, אשרי חלקו.

הבא ליטהר מסייעין

רבי יוסי אמר, מכאן אמרו החברים, הבא ליטהר מסייעין לו, שכתוב: **"וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים"**, מה כתוב אחריו, **"וַיִּקְרָא אֵלָיו ה' [טו]"**, כי מי שרוצה להתקרב מקרבים אותו.

ה' קירב את משה ביותר

"וַיִּקְרָא אֵלָיו ה' מִן הַהָר לְאמֹר", אמר רבי יהודה, אשרי חלקו של משה, שעליו כתוב: **"אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצִירֶיךָ"** (תהלים סה, ה), וכתוב בו: **"וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל"**, **"וַנִּגַּשׁ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֶל ה' וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ"**.

אמירה לנקבות ולזכרים לפי בחינותיהם

"כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב" אלו הנקבות, **"וּתְגִיד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל"** אלו הזכרים, רבי שמעון אמר, **"כֹּה תֹאמַר"**, ככתוב: **"כֹּה תִבְרְכוּ"** (במדבר ו, כג), וכתוב **"וַחֲסִידֶיךָ יִבְרְכוּכָה"** (תהלים קמה, י), כלומר יברכו כ"ה[טו], **"כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב"**, באמירה, וזה מצד הדין[יז], **"וּתְגִיד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל"**, ככתוב: **"וַיִּגַּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ"** (דברים ד, יג), **"לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל"**, הזכרים שבאים מצד הרחמים.

"כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב", למקום שהוא שראוי להם, **"וּתְגִיד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל"**, במקום השלם שהוא שראוי להם[יח], שהרי יעקב וישראל לשתי מדרגות נתעלו, ובמדרגה אחת עולים[יט], אלא ישראל שלימות של הכל נקרא, **"וּתְגִיד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל"**, לגלות להם חכמה, ולספר להם ברוח חכמה, החסד והאמת שעשה להם הקדוש ברוך הוא, שכתוב: **"וַיִּגַּד לָכֶם אֶת בְּרִיתוֹ"** (דברים ד, יג).

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פ ע"ב

ה' מתנהג עם בניו ברחמים ועם העמים בדין

"אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרַיִם וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים", מהו כנפי נשרים, אמר רבי יהודה, ברחמים, שכתוב: **"כַּנְּשָׁר יַעִיר קִנּוֹ וְגוֹ"** (דברים לב, יא), וזהו הסוד שאמר

לעיל. טו. לקרבו למדרגה יותר גבוהה. טז. פירוש דין. יח. פירוש, להגביה נשמות נשי ישראל, ימשיכו שפע למדת המלכות שנקראת כה. יז. כיון ולקשרם בקדושת מדת המלכות, ולבני ישראל שמדת המלכות היא עלמא דנוקבא, לכן היא בחינת בקדושת מדת התפארת. יט. פירוש, שיעקב רמו

רבי שמעון, "דַּרְךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם" (משלי ל, יט), מהו בשמים, ברחמים, מה נשר נמצא ברחמים על בניו ובדין אצל אחרים, כך הקדוש ברוך הוא נמצא ברחמים אצל ישראל, ובדין אצל העמים עובדי כוכבים ומזלות.

זוהר חלק ג' פרשת אמור דף קו ע"ב

גודל הזהירות של בני ישראל שלא להתקרב אל הר סיני

"לֹא תִגַע בּוֹ יָד וּגּוֹ", אמר רבי חזקיה, ומה הר סיני שהוא הר כמו שאר הרי העולם, ולפי שנראה עליו כבוד המלך הקדוש כתוב: "לֹא תִגַע בּוֹ יָד כִּי סָקוּל יִסְקַל אוֹ יָרֵה יִיָּרֵה", מי שמתקרב למלך, לא כל שכן.

ומה הר סיני, שיכול האיש לנגוע בו ידו בדרך כבוד ביראה, כתוב: "לֹא תִגַע בּוֹ יָד" סתם, ואפילו בדרך כבוד, מי שנוגע בידו בדרך בזיון לפני המלך, לא כל שכן.

רבי ייסא אמר, כתוב: "אַל תִּקְרַב הַלֵּם שֶׁל נְעָלֶיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא" (שמות ג, ה), ומה משה שמן היום שנולד זיו הקודש העליון לא סר ממנו, כתוב בו: "אַל תִּקְרַב הַלֵּם", שאמר לו, משה, עד עתה אינך כדאי להשתמש בכבודי, "שֶׁל נְעָלֶיךָ", ומה משה שהיה מתקרב רק ביראה להקדושה, כתוב בו כך, מי שמתקרב בדרך בזיון אצל המלך על אחת כמה וכמה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פ עב

ישראל קידשו עצמם למטה

"וַיֹּאמֶר אֶל הָעָם הֵיוּ נִכְנָיִם לְשִׁלֻּשֵׁת יָמִים אַל תִּגְשׁוּ אֶל אִשָּׁה", אמר רבי יוסי, בזמן ההיא שקרבו ישראל להר סיני, בלילה ההוא היה אחר שלשה ימים שלא נזדווגו לנשיהם^[כ], באו מלאכים העליונים וקבלו את ישראל באחוה, שהם מלאכים למעלה, וישראל מלאכים למטה, הם מקדשים שם העליון למעלה, וישראל מקדשים שם העליון למטה, ונתעטרו ישראל בשבעים כתרין בלילה ההוא.

ומלאכים העליונים אמרו, "אַחוּת לָנוּ קִטְנָה וְשָׂדִים אֵין לָהּ", שאין בהם מצות ומעשים טובים, "מֵה נַעֲשֶׂה לְאַחֲתָנוּ", כלומר מה יקר וגדולה נעשה לאחותנו הזאת, ביום שהקדוש ברוך הוא יתגלה בהר סיני ליתן להם התורה.

זוהר פרשת יתרו דף פא ע"א

ה' נתגלה אל ישראל במידת הרחמים (שהוא שמים)

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְהִיט הַבְּקָר", אמר רבי שמעון, בשעה שבקש הקדוש ברוך הוא להתגלות בהר סיני, קרא לכל הפמליא שלו, ואמר להם, עתה ישראל כמו ילדים, שאין יודעים משפטי, ואני מבקש להתגלות עליהם, אם אתגלה עליהם בכח הגבורה לא

זוהר חלק ג' פרשת יתרו דף פא ע"א

על קדושת המלכות, וישראל על קדושת התפארת, הוא ושכינתיה. כ. היינו כשיטת רבי יוסי במסכת ועולים להזדווג יחד, וזהו נקרא יחוד קודשא בריך שבת פרק רבי עקיבא, דבד' עביד פרישה, ונפרשו

יוכלו לסבול, אבל אתגלה עליהם ברחמים ויקבלו משפטי, זה שכתוב: **"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי"**, ביום השלישי ודאי^[כא], שהוא רחמים.

מניין, שכתוב: **"וַיֵּט שְׁמַיִם וַיַּרְדּוּ"** (שמואל ב' כב, ט), ובמדה זו נתגלה הקדוש ברוך הוא לישראל, שהקדים להם רחמים בראשונה, ואחר כך נתנה להם התורה מצד של גבורה, **"בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי"**, שכך ראוי להם^[כב], כי בעבור זה נקראים ישראל.

כשמאיר הבוקר לגמרי החסד נתעורר ואז ניתנה תורה

"בְּהֵיט הַבֹּקֶר", שכתוב: **"בִּקְרָא לֹא עֲבוֹת"** (שמואל ב' כג, ד), שאם היה עבות חשכות היה נמצא ולא היתה נתגלה מדת החסד, ואימתי נתגלה חסד, בבקר, כמו שכתוב: **"הַבֹּקֶר אֹר"** (בראשית מ"ד, ג), שכאשר מאיר הבקר חסד נמצא בעולם והדינים מתבטלים, ובזמן שאין הבקר מאיר, אין הדינים מתבטלים, שכתוב: **"בְּרֵן יַחַד פּוֹכְבֵי בִקְרָא וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים"** (איוב לח, ז)^[כג], כיון שנשתקעים אותן הכוכבים והאיר השמש, על אותה השעה כתוב: **"בִּקְרָא לֹא עֲבוֹת"**, וחסד נתעורר בעולם התחתון, ועל השעה ההיא כתוב: **"בְּהֵיט הַבֹּקֶר"**^[כד].

כשנתעורר זכותו של אברהם אבינו

אמר רבי יוסי, **"בְּהֵיט הַבֹּקֶר"** התחיל הקדוש ברוך הוא להתגלות על הר סיני, ולמדנו **"בְּהֵיט הַבֹּקֶר"**, כאשר נתעורר זכותו של אברהם, שכתוב בו: **"וַיִּשְׁכַּח אֲבָרָהָם בְּבִקְרָא"** (בראשית י"ט, כז).

חסד ותפארת נכללו ונעשו לאחד

"וַיְהִי קֶלֶת וּבִרְקִים", אמר רבי אבא, קלת כתוב חסר, שני קולות שהתאחדו לאחד, זה יוצא מזה, רוח ממים, ומים מרוח, שנים שהם אחד, ואחד שהוא שנים^[כה].

קול אחד זהו עולם הבינה

אמר רבי יוסי, **"קֶלֶת"** לשון יחיד, הוא קול הגדול והחזק שאינו נפסק לעולם^[כז], זהו שכתוב בו: **"קוֹל גָּדוֹל וְלֹא יִסָּף"** (דברים ה, יח), שהרי שאר קולות נפסקים. כמו שלמדנו, בארבעה פרקים בשנה הקול נפסק^[כז], ואז דינים נתעוררים בעולם, וזהו הקול שנכללים בו שאר הקולות אינו נפסק לעולם, ואינו מתבטל מן הקיום השלם והתוקף שלו.

זיו הזוהר

כד. בה"א הידוע, לרמז שזה הבקר היינו מדת החסד. **כה**. דעת רבי אבא, שהכתוב מרמז על שתי המדות, חסד ותפארת, שהתאחדו לאחד להשמיע הקולות, והן נקראים מים ורוח, מים חסד ורוח תפארת, והן חסד ורחמים. **כו**. דעת רבי יוסי, כי קלת שבכאן מרמז על מדת הבינה, שהשפע שלה אין פוסק תמיד, לצורך קיום העולמות. **כז**. היינו,

ג' ימים עם ג' לילות, ליל ה' ליל ו' ליל ז', ובשבת ניתנה התורה. **כא**. יום השלישי רמז על ספירת התפארת, ספירה שלישית מן ז' ימי הבנין, והיא מדת הרחמים, והיא נקראת שמים. **כב**. כי השם ישראל מרמז על התפארת. **כג**. כל זמן הארת הכוכבים שהוא עוד לילה אז, **"וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים"**, פירוש, שאז שולטים בעלי הדין.

התורה ניתנה בגבורה וחזרה לחסד

למדנו, שרבי יהודה אומר, מצד הגבורה נתנה התורה, אמר רבי יוסי, אם כן בצד השמאל היה [כי], אמר לו, נהפך לימין, שכתוב: "מימינו אש דת למו" (דברים לג, ב), נמצא, שהשמאל נהפך לימין, וגם נמצא, שהימין נהפך לשמאל, שכתוב: "ימינך ה' נאדרי בכח וגו'" (שמות טו, ו), הרי לימין גבורת השמאל.

קול השופר (בינה) ביטל הדינים והקטרוג שהוא הענן "וענן כבד על הָהָר וגו'", ענן חזק הנשתקע במקומו ואינו נוסע ממקום למקום, "יקל שפָר חֶזֶק מֵאֵד", מתוך ענן החזק יצא הקול ההוא, ככתוב: "וַיְהִי כְשִׁמְעֶכֶם אֶת הַקּוֹל מֵתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ" (דברים ה, יט).

אמר רבי יהודה, ג' מיני חשך היה, שכתוב: "חֹשֶׁךְ עָנָן וְעַרְפֶּל" (דברים ד, יא), וקול ההוא היה יוצא לפנים מכולם, אמר רבי יוסי, פנימיות של כולם היה, שבו כתוב: "קול גְדוֹל וְלֹא יִסָּף" (דברים ה, יח).

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פד ע"א

המלכות גילתה הארותיה בגוונים שונים

"וְהָרַר סִינֵי עֵשָׂן כֻּלּוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו ה' בְּאֵשׁ וגו'", אמר רבי אבא, בשעה שעשן הר סיני היה יוצא, עלה להב אש ונתעטר בעשן ההוא בהתגלות, כמראה התכלת הזה [כט], והיה עולה ויורד, וכל מיני ריח הבשמים שבגן עדן היה מעלה עשן ההוא, בגוון של לבן ואדום ושחור, זהו שכתוב: "מִקֶּטְרֶת מֵר וּלְבוֹנָה מְכַל אֲבָקַת רוּכַל" (שיר השירים ג, ו).

עשן זו השכינה

עשן ההוא מה היה, אמר רבי יצחק זו השכינה שנגלתה שם, כמו שכתוב: "מִי זֹאת עֲלָה מִן הַמִּדְבָּר כְּתִימְרוֹת עֵשָׂן" [ל] (שיר השירים ג, ו), אמר רבי יהודה, למה לך כל זה, הרי מקרא מפורש הוא, שכתוב: "וְהָרַר סִינֵי עֵשָׂן כֻּלּוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו ה' בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֵשָׂנוּ כְּעֵשָׂן הַכִּבְשֹׁן", אשרי העם שראו זה וידעו זה.

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ו ע"ב

בקול השופר מרומזים גם הבינה וגם ז"א

"וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֶזֶק מֵאֵד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל", אמר רבי אבא, "וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר", כאן מחולקים ספרים הקדמונים, וכולם בענין אחד השתקעו, יש מי שאומר קול השופר הוא שני ענינים, קול אחד, השופר שנים [לא], וכן מוכח שלא נכתב ויהי השופר הולך וחזק, אלא "קול הַשֹּׁפָר", היינו קול שיוצא מן השופר, שבודאי שופר נקרא,

זוהר חלק ג' פרשת ויקרא דף ו ע"ב

השפע הבאה מן מדת המלכות, נפסקת בזמן שליטת הדין. כח. פירוש, מצד הדין, בתמיהה. כט. אתכלא היינו אשכל, ואין מובן, לכן נראה לי לגרוס כתכלא דא, ופירושו, כמראה התכלת שנעשה על ידי תערוכות ג' גונים לבן אדום שחור. ל. זאת רמז על השכינה הקדושה. לא. פירוש,

ככתוב: **"וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל"** (ישעיהו כז, יג), וזה היא שופר גדול, שבו יוצאים עבדים לחירות עולם, וזה נתבאר.

יש אומר שמרומז רק הבינה

ויש מי שלומד ומדייק, שהכל אחד, לפי שכתוב: **"קול השֹפֵר"**, היינו הקול שנקרא שופר, ומניין שנקרא קול, ממה שכתוב: **"קול גדול ולא יסף"** (דברים ה, יח) [לב], וזה הקול הגדול נקרא שופר, ועל כן, **"קול השֹפֵר"**.

לכולי עלמא היה הולך מהבינה לישראל דרך התפארת

"הולֵךְ" כתוב, להיכן הולך, אפשר תאמר להר סיני, או לישראל, יורד היה צריך לומר, אלא שהתורה מזה השופר יצאה [לג], וממקום הזה שהוא הכלל של כל שאר הקולות נתנה התורה, וכאשר נעיין בדבריהם נבין שהכל אחד [לד].

חירות הוא על ידי אור הבינה

ועל כן, לוחות הראשונים היו נרשמים ממקום הזה, וזה סוד הדבר, שכתוב: **"חֲרוֹת עַל הַלְּחָת"** (שמות לב, טז), אל תקרא חרות, אלא חירות, חירות ממש, המקום שכל מיני חירות בו תולה.

כל מחלוקת תנאים מתקבצים אל מקור אחד, אלו ואלו דברי אלקים חיים

ובא וראה, שאין לך דבר בתורה שאומרים החברים, זה כך וזה כך, שלא ילך הכל למקום אחד, ולמקור אחד הכל נאסף.

"קול השֹפֵר הולֵךְ", כמו שכתוב: **"כָּל הַנְּחָלִים הַלְּכִים אֶל הַיָּם"** (קהלת א, ז), וכתוב: **"הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל מְקוֹם אֶחָד"** (שם ג, כ).

התורה סובלת את כל הפירושים

"וְחִזְקוּ מְאֹד", כמו שלמדנו, כלי מחזיק מ' סאה [לה].

כל דבר בתורה הוא חזק ואם אינך מבין דע שלא ירדת לעמק הדברים

ועוד 'וְחִזְקוּ מְאֹד', שאין לך דבר בתורה שנראה חלש או מפורק, שכאשר תעיין ותשכיל בו, לא תמצא אותו תקיף כפטיש המשבר סלעים, ומה שנראה חלש, ממך הוא, כמו שבארו הכתוב: **"כִּי לֹא דָבַר רַק הוּא מְכֹס"** (דברים לב, מז), שאם רק הוא, מכס הוא, ועל כן, **"וְחִזְקוּ מְאֹד"** כתוב.

זיו הזוהר

הולך. לד. כי גם לפי דעת האומרים שזה הקול מרמז על התפארת, מובן שהארה זו נשפעה תחלה מן הבינה להתפארת. לה. כן גם כאן חזק מלשון מחזיק, ופירוש, שזה הקול שנשתלשל מן התפארת היה מחזיק הכח והאור והקדושה של מאד, ותיבת מאד בגימטריה מ"ה, והיינו שם הוי"ה במלוי אלפי"ן.

שקול נקראת ספירת התפארת, ושופר נקראת ספירת הבינה, שמשם בא החירות, ותפארת תולדת הבינה, ולכן נקראת הבינה בשם אימא עלאה, והתפארת נקרא בשם ברא. לפי זה יצא הקול מן ספירת תפארת. לב. לפי זה יפורש, שהקול בא מעולם הבינה. לג. פירוש, שהכתוב מודיע, שהופעת התורה היא מעולם הבינה, ולפיכך כתוב

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו בר יוחאי

כולל חצות - שופרא דמירון - קאליב

בראשות כ"ק מרן האדמו"ר מקאליב שליט"א

במערת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

טופס

שם:

רחוב - ישוב:

עיר:

טלפון סעל:

הנני מקבל עלי ללמוד כל לילה מחצות הלילה עד שתי שעות זוהר הקדוש, מיום א' עד יום ה' בכלל, ובמשך השבת שתי שעות, ובמוצאי שבת שתי שעות.

חתימה

מטרת הלימוד הקדוש בעת רצון נפלא¹ אשר שערי שמים פתוחים, היא לעורר את התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, למען יעמוד בתפילה ויעורר זכות, כמו שאמר אליהו הנביא (במאמר פתח אליהו) **קום רבי שמעון לעורר את העליונים אלו האבות הקדושים ומשה רבנו רעיא מהימנא למען להקים את השכינה מעפרה ולקיים בנו "תם עֲנֵנָה בַת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהִגְלוֹתָךְ"** (איכה ד כב). ותתעורר חבצלת השרון להושיע הבנים, "ושבו בנים לגבולם", ובזכות אשר נקיים (מלאכי פרק ג כב-כד) **"זְכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עֶבְדִּי"** נזכה להמשך דברי הנביא **"הֲגַה אֶנִּי שְׁלַח לְכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנָי בּוֹא יוֹם ה' הַגְדוֹל וְהַנּוֹרָא, וְהִשִּׁיב לָב אֲבוֹת עַל בְּנֵים וְלָב בְּנֵים עַל אֲבוֹתָם"** בב"א.

1. כתוב בוה"ק (חלק ב דף מ"ו ע"א, ובאדרא) כל הלומד אחר חצות לילה הקב"ה משקיט את המלאכים וכולם מקשיבים לקולו, וזה לשון זוהר הקדוש: אבל בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקא, וכדן בעי ליה לבר נש למיקם ולמלאעי באורייתא, והא אתמר דקודשא בריך הוא וכל צדיקא דבגנתא דעדן כלחו צייתין לקליה. הדא הוא דכתיב (שיר השירים פרק ח' י"ג) **הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנִּים חֲבָרִים מְקֻשָּׁיִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי**. והא אוקמוה היושבת בגנים דא כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחה דאורייתא בליליא, זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחה ליה לקודשא בריך הוא בשבחה דאורייתא. וככתיב האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): **"הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנִּים חֲבָרִים מְקֻשָּׁיִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי"**. ר"ת ח'ב'ר'ים מ'ק'ש'י'ם ל'ק'ו'ל'ך ה'ש'מ'יע'נ'י. ר"ת ח'ב'ר'ים מ'ק'ש'י'ם ל'ק'ו'ל'ך ה'ש'מ'יע'נ'י. והא חכמינו ז"ל אמרו, שיהיה זהו שם הקודש - (מסכת חולין - פרק דרך חיים תוכחת מוסר כ"ב): וכשקול רנה של תורה עולה מלמטה, מחריש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, וכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (ש"ש ח, יג) **הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנִּים חֲבָרִים מְקֻשָּׁיִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי**, וכשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות לך וגו' (תהלים קיט, סב), וכתיב (תהלים נו, ט), **עוֹרָה כְבוֹדִי וְגו'**, ודרשו רז"ל אני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא כשינת הסוס, והוא סוד נעלם. וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעוררת מכמה שירות ותשבחות וכמה מיני תורה, כלולה ממעלה וממטה, ויושבת בחיק דודה, וכשרואה אותה באותה התיקון הטוב, מצוה לכתוב בספר כל בני ביתו העומדים בבית ה' בלילות ומושך עליהם חוט של חסד. ומאותו החוט נכתו אותו צדיק בכתר המלך, ויראים ממנו עליונים ותחתונים, ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום בסימן המלך וניכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין דנין אותו. והנהויר בזה מעיד על עצמו שהנשמה הקדושה מאירה בו, ומאהבתו ביוצרו מתעורר לעבודתו. ובשביל שהיא שעה רצויה היה מזהיר הנביא ואומר (איכה ב' יט) **קוֹמִי רוּנִי בְלִילָה לְרֹאשׁ אֲשֵׁמוֹרוֹת, וְכָתִיב (ישעיה כו, ט), נַפְשִׁי אֵינִי בְלִילָה**. וצריך לזוהר שלא יפסק משיתחיל עד שיתפלל עם הנץ החמה, עכ"ל.

משה ידבר והשכינה מסדרת הדברות ונשמע קולה מפי משה

"מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְקוֹל", במקום זה נכללו ענינים עליונים, הרי ביארו **"בְּקוֹל"**, בקולו של משה, בקול ההוא שנאחז בו משה^[לז].

כאן יש לעיין, שהרי להיפוך היה, שכתוב: **"וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים"** (שמות ו, ב), וכאן כתוב: **"מֹשֶׁה יְדַבֵּר"**, אלא יש אומרים, לפי שכתוב: **"וַיֹּאמְרוּ אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֵתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֵל יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים"**, ועל כן **"מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְקוֹל"**, בקולו של משה, לפי שלא נמצא דבר בתורה מפיו של משה בלבד.

קללות של ויקרא אמר מפי המלכות ובמשנה תורה מפי עצמו שהוא אחוז בז"א מידת הרחמים

וזהו שאמרו, קללות שבמשנה תורה, משה מפי עצמו אמרם, מעצמו לא למדנו, אלא מפי עצמו, הראשונות מפי הגבורה, והשניות מפי עצמו, מפי הקול ההוא שנאחז בו משה שנקרא כך^[לז], ויפה אמרו.

כל התורה מפי ז"א והמלכות הסכימה על ידו

ובספר ההגדות של חברי הישיבה נאמר, שאף על פי שהתורה מפי הגבורה נאמרה, כולה מפי עצמו של משה כמו כן נאמרה, ומה הוא, כגון הקללות שבמשנה תורה, ואחר כך נתכללו בהגבורה^[לז], זה שכתוב: **"מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְקוֹל"**, **"מֹשֶׁה יְדַבֵּר"**, זה קולו של משה, **"וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְקוֹל"**, באותו הקול של משה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פד ע"ב

משה הכין את בני ישראל ואמר להם מה יהיה אחר כך

"וַיִּרְדּוּ מֹשֶׁה אֶל הָעָם וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם", אמר רבי יוסי, מה אמירה זו שכתוב: **"וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם"**, ולא כתוב מה אמר, אמר רבי יצחק, בא וראה, דרך העולם הוא, כאשר תבא שמחה

זיו הזוהר לז. והיינו אור ספירת התפארת. לז. ידוע שהראשונות של תורת כהנים קשות יותר, והיינו כיון שנאמרו מפי הגבורה, מדת המלכות, ששרשה השם אלהים מדת הדין, והשניות שבמשנה תורה מפי עצמו של משה נאמרו, היינו מן התפארת, שהוא מדת הרחמים. לח. דעה זו תפרש, שכמו הקללות שבמשנה תורה נאמרו תחלה מפי עצמו של משה, שהיא מדת התפארת, ואחר כך נתכללו בהגבורה, שהיא מדת המלכות, ונשנו בה, כן גם כל התורה נאמרה תחלה מן התפארת, ונתכללה אחר כך בהמלכות, ונשנו בה, ולפי זה יפורש **"מֹשֶׁה יְדַבֵּר"**, היינו התפארת, **"וְהָאֱלֹהִים"** שהיא מדת

לאדם או כאשר יבא צער, טרם שנודע לו הדבר אינו יכול לסבול, שהרי לבו יפרח בקרבו לפי שעה, וכאשר נודע לו הדבר עומד על עמדו ויכול לסבול, וכאן לא היה כך, שהרי משה אמר להם כל מה שיהיה אחר כך, והחזיק את לבכם בדברים, ולא יכלו לסבול, כל שכן אם לא היה אומר להם כלום, ולפיכך, **"וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם"** תחלה, והחזיק את לבכם, אחר כך **"וַיִּדְבֹר אֲלֵהֶם"**, ועם כל זה לא יכלו לסבול.

התורה החזירה את נפשות ישראל

שהרי למדנו, אמר רבי יהודה אמר רבי חייא אמר רבי יוסי, כאשר שמעו דיבורו של הקדוש ברוך הוא, פרוחה נשמתם, ועלו נשמות ישראל עד כסא הכבוד שלו, להתדבק שם, אמרה התורה לפני הקדוש ברוך הוא, וכי לחנם נבראתי שתי אלפים שנה קודם שנברא העולם, לחנם כתוב בי: **"וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכָם"** (ויקרא יז, יג), **"וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹר לְאָמֹר"** (שמות ל, לא), **"כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים"** (ויקרא כה, נה), איה הם בני ישראל, באותה שעה החזירה התורה נשמות ישראל כל אחת ואחת למקומה, התורה החזיקה ואחזה בהן בנשמותיהם להחזירן לישראל, זה שכתוב: **"תּוֹרַת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ"** (תהלים יט, ח), משיבת נפש ממש.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פד ע"א

כל הרי העולם נודעו

למדנו, שאמר רבי יצחק, בשעה שנגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני, נודעו ההר, ובשעה שהר סיני נודעו, כל שאר ההרים שבעולם נודעו, והיו עולים ויורדים, עד שהושיט הקדוש ברוך הוא את ידו עליהם ונתישבו, וקול יצא והכריז, **"מֵה לָךְ הַיָּם כִּי תִנוּס הַיָּרְדֵן תִּסָּב לְאַחֹר הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵלִים וּגו'"** (תהלים קיד, ו) והם השיבו ואמרו, **"מִלְפָּנֵי אֲדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ"** (תהלים קיד, ז).

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פג ע"א

כל דיבור נחקק בעצמו במקומו בלוחות

"וַיִּדְבֹר אֲלֵהֶם אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאָמֹר", למדנו, שאמר רבי שמעון, **"וַיִּדְבֹר"**, בשביל להכריז ולפרסם הדברים, שלמדנו בשעה שנגלה הקדוש ברוך הוא והתחיל לדבר, עליונים ותחתונים רעדו, ונשמות ישראל פרוחו מהם, ולמדנו שהדבור ההוא היה פורח מלמעלה למטה, ונחקק בארבע רוחות העולם, ועלה וירד, כאשר עלה היה שואב מן הרי אפרסמון הטהור, והיה שואב מן הטל ההוא שלמעלה^[לט], וסובב מסביב לישראל, והחזיר בהם נשמותיהם, ועוד היה סובב ונחקק במקומו בלוחות האבן, וכן כל דבור ודבור.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פג ע"א

המלכות, **"יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל"**. לט. זה הטל שעתידי הקדוש ברוך הוא להחיות בו המתים.

כל דיבור היה מלא כאוצר

ואמר רבי שמעון, כל דבור ודבור היה מלא בכל אותן הטעמים, בכל עניני גזרות שכן ועונש, סודות ונסתרות, כבית אוצר הזה שהוא מלא מהכל.

כל דיבור בשעה שנחקק נתגלו בו שבעים ענפים ומ"ט כתרים

ובשעה שהיה יוצא דבור ההוא היה נראה אחד, וכאשר נחקק במקומו נתגלה בדבור ההוא שבעים ענפים שעלו בו^[מ], וחמשים כתרים חסר אחד מצד זה, וחמשים חסר אחד מצד האחר^[מא], כפטיש הזה בזמן שהוא מכה באבן, ככתוב: "וּכְפַטִּישׁ יִפְצֹץ סֶלַע" (ירמיהו כג, כט), וראו כל ישראל עין בעין, והיו שמחים.

כל הדורות האחרונים היו בעת קבלת התורה

וכל הדורות האחרונים נודמנו שמה, וכולם קבלו התורה בהר סיני, שכתוב: "כִּי אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֶּה וְגו', וְאֵת אֲשֶׁר אֵינָנוּ פֶּה עֲמָנוּ הַיּוֹם" (דברים כט, יד), וכולם כל אחד ואחד כראוי לו, היו רואים ומקבלים הדבורים.

כל הספירות נשתתפו בנתינת התורה

"אֱלֹהִים", זו מדת הגבורה, "אֵת", שנתכללה בהימין, כמו שלמדנו, "אֵת הַשָּׁמַיִם" שהיא מדת הימין^[מב], "וְאֵת הָאָרֶץ", שהיא מדת השמאל, שכתוב: "אֶף יָדַי יְסֹדֵה אָרֶץ וַיְמַיְנִי טַפְחֵה שָׁמַיִם" (ישעיהו מח, יג), "כָּל", להכליל כל שאר הכתרים^[מג], "הַדְּבָרִים", שמתקשרים זה בזה, "הָאֱלֹהִים", כל אותן הטעמים כל אותן הסודות, כל אותן הנסתרות, גזרות ועונשין.

הסודות הנרמזים בהדברות תגלה רק לראויים

"לֵאמֹר", להיותם ירושה לכל, שכתוב: "תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מִשֵּׁה מוֹרְשָׁה" (דברים לג, ד), ואפשר תאמר לגלות מה שלא נצרך לגלות לכל אדם, על זה כתוב: "אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ", כמו שאני טמיר ונעלם^[מד], כך יהיו אלה הדברים גנוזים וסתומים בלבך.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פה ע"א

שורש התורה היא מחכמה ובינה

"אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו'", אמר רבי יהודה, התורה מחכמה ובינה נכללת, שכתוב: "שָׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ וְאֵל תַּטֵּשׁ תּוֹרַת אֲמֶךָ" (משלי א, ה)^[מה].

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פה ע"א

מג. שאר הספירות וכל העולמות העליונים, כולם נתכללו ונתקשרו בהשמעת עשרת הדברות. מד. מכאן שאסור לגלות סודות התורה למי שאינו ראוי לשומעם, ולמי שאין לו דעת להבינם. מה. שתי הספירות חכמה ובינה, נקראות אב ואם.

מ. להיות באר היטב בשבעים לשון, או על דרך שאמרו חכמינו ז"ל, שיש ע' פנים לתורה. מא. על דרך שאמרו חכמינו ז"ל שיש לדרש מ"ט פנים טהור, וכן להיפוך. מב. שמים רומז על ספירת התפארת, שהיא מדת הרחמים, ונוטה לחסד דימין.

התורה נכללה בכל הספירות

רבי אבא אמר, בכל המדות נכללת, לפי שאם בשתי אלה נכללת, בכולן נכללת, בחסד, בדין, ברחמים, אם המלך והמלכה מסכימים, כולם מסכימים, במקום שאלו נמצאים, כולם נמצאים.

אנכי זו השכינה ה' אלוקיך זו אימא

רבי יוסי אמר, "אֲנֹכִי" זו השכינה, כמו שכתוב: "אֲנֹכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרִימָה" (בראשית מו, ד), "ה' אֱלֹהֶיךָ", הכל עולה למעלה להיות הכל אחד[מי].

ה' אלוקיך הוא ז"א

רבי יצחק אמר, "אֲנֹכִי" זו השכינה, והטעם מפסיק, כמו שכתוב: "אֲנֹכִי עֲשׂוּ בְּכַרְךָ" (בראשית כז, יט)[מי], "ה' אֱלֹהֶיךָ", זה הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב: "מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעָךְ אֶת קְלוֹ" (דברים ד, לו), וכתוב: "אַתֶּם רְאִיתֶם כִּי מִן הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי עִמָּכֶם", "מִן הַשָּׁמַיִם", זה הקדוש ברוך הוא[מי].

על ידי הבינה יצאו ישראל ממצרים

"אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם", "אֲשֶׁר", זה המקום שכולם מאשרים לו[מיט], "הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם", זה היובל[נ], כמו שלמדנו שמצד כח היובל יצאו ישראל ממצרים, ולפיכך חמשים פעמים נזכר יציאת מצרים בתורה, חמשים יום לקבלת התורה, חמשים שנה לחירות העבדים.

ה' היכה את הבית התחתון של הקליפות

"מִבֵּית עֲבָדִים", ככתוב: "הִכָּה כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם" (שמות יב, כט), ולמדנו שאלה הם כתרים התחתונים שבטחו בהם המצרים, כי כמו שיש בית למעלה, יש בית למטה, בית קדוש למעלה, שכתוב: "בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת" (משלי כד, ג), בית תחתון שאינו קדוש למטה, כמו שכתוב: "מִבֵּית עֲבָדִים".

זיו הזוהר

מו. פירוש, ה' אלהיך מוסב על זאת המדרגה מח. זו ספירת התפארת. מט. זה עולם החכמה. שנקראת אנכי. מז. דברי חכמינו ז"ל בזה, ידוע. נ. זה עולם של נ' שערי בינה, שמשם בא כל מיני

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פו ע"א

כל הספירות הקדושות הם לבושים להאור אין סוף ואין הבדל ביניהם

"לא יהיה לך אלהים אחרים על פני", אמר רבי יצחק, "אלהים אחרים", להוציא את השכינה^[נא], "על פני", להוציא הפנים של המלך, שבהם מתגלה המלך הקדוש^[נב], הם שמו והוא הם, הוא שמו, שכתוב: "אני ה' הוא שמי" (ישעיהו מב, ח), הוא ושמו אחד הוא, ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פז ע"א

רק צורת אדם אסור לעשות

"לא תעשה לך פסל וכל תמונה", אמר רבי יוסי, כל הצורות מותרות חוץ מצורת אדם, מפני שצורה זו שולטת בכל.

אזהרה שלא לעשות תורה חדשה מה שלא קיבל מרבתי

דבר אחר "לא תעשה לך פסל וכל תמונה", רבי יצחק פתח, "אל תתן את פיך לחטיא את בשרך וגו' למה יקצף האלהים על קולך" (קהלת ה, ה), כמה יש לו לאדם להיות נזהר על דברי התורה, הרבה יש לו להיות נזהר שלא יטעה בהם, ולא יוכיח מן התורה מה שלא ידע ולא קבל מרב^[נג], שכל מי שאומר דברי תורה מה שלא ידע ולא קבל מרבו, עליו כתוב: "לא תעשה לך פסל וכל תמונה", ועתיד הקדוש ברוך הוא להפרע ממנו בעולם הבא, בזמן שנשמתו תבקש ליכנס למקומה, תדחה החוצה, ותכרת מהמקום ההוא הנצרך בצרור החיים של שאר הנשמות.

ככתוב: "למה יקצף האלהים על קולך", "קולך", זו היא נשמת האדם^[נד], אמר רבי חייא, על זה כתוב: "כי ה' אלהיך אל קנא", מה הטעם, משום שמקנא לשמו בכל, אם בשביל התמונות הוא מקנא לשמו לפי שזה משקר בשמו, אם בשביל התורה.

צריך להזהר שלא לחדש בתורה דברי שקר

למדנו, שהתורה כולה שם הקדוש היא, שאין לך דבר בתורה שאינו נכלל בהשם הקדוש, ולפיכך נצרך להזהר, כדי שלא נטעה בהשם הקדוש ולא נשקר בו, ומי שמשקר במלך העליון אין מכניסים אותו בהיכל המלך, ונכרת מעולם הבא.

חירות. נא. שהשכינה הקדושה נקראת אלהים, והיא אור נאצל מן ספירת מלכות עלמא דנוקבא, להופיע בעולם הזה לצורך הנהגה הפרטיות, ותשכון במקום ובאדם הראוים לזה, ואפילו למאן דאמר שהיא כבוד גברא, אין לטעות חס וחלילה שהיא בכלל אלהים אחרים, אלא שהיא מקושרת במקור האלהות, ועליה כתוב "מאת ה' היתה זאת חירות. וגו'" (תהלים קיח, כג). נב. אפי מלכא, היינו הספירות הקדושות, שהן כלים להאורות של מלך הקדוש המופיע בהן, והכל מקושר יחד במקור האלהות, וגם נקראין הן שמותיו של הקדוש ברוך הוא. נג. פירוש, שלא קבל מרבו ההקדמות והיסודות שעליהם בנה החידושי תורה שלו. נד. ככתוב "ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה"

אמר רבי אבא, כתוב כאן, "לא תעשה לך פסל וְכַל תְּמוֹנָה", וכתוב שם, "פָּסֶל לְךָ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים", כלומר "לא תעשה לך פסל", לא תעשה לך תורה אחרת שלא ידעת ולא אמר לך רבך, מפני מה, "כִּי אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא", אני הוא העתיד להפרע ממך בעולם הבא, בשעה שהנשמה תרצה ליכנס לפני, עתידים הרבה לשקר בה^[ג] ולהכניסה תוך הגיהנם.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פז ע"ב

איסור הזכרת שם שמים לבטלה

"לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא", אמר רבי שמעון, אסור לו לאדם להזכיר שמו של הקדוש ברוך הוא לבטלה, שכל מי שמזכיר שמו של הקדוש ברוך הוא לבטלה, מוטב לו שלא נברא, רבי אלעזר אמר, אין להזכיר שם הקדוש כי אם אחר תיבה, שהרי שם הקדוש לא נזכר בתורה כי אם אחר שתי תיבות, שכתוב: "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים" (בראשית א, א), רבי שמעון אמר, לא נזכר שם הקדוש אלא על עולם שלם, שכתוב: "בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם" (בראשית ב, ד).

המזכיר שם לבטלה יפרעו מנשמתו

מכאן שאין להזכיר שם הקדוש לבטלה, כי אם בברכה או בתפלה, ומי שמזכיר שם הקדוש לבטלה שלא בברכה או בתפלה, כאשר נשמתו יוצאת ממנו עתידים להפרע ממנו ולנקום ממנו נקמות, שכתוב: "כִּי לֹא יִנְקָה ה' אֶת אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ לְשׂוֹא".

הזכרת ה' מביא ברכה רק אם אינו מזכיר לבטלה

ולמדנו, שאמר רבי יוסי, מהו ברכה, זה שם הקדוש^[ג], לפי שממנו נשפע ברכה לכל העולם, וברכה לא נמצאת על מקום ריק, ואינה שורה עליו, זהו שכתוב: "לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא".

זיו הזוהר

והוא הולך מעצמו לגיהנם, ונשאר שם. נו. פירוש, שעיקר הברכה היא הזכרת השם הקדוש שבזה אנו פועלים השפעת השפע מן השם יתברך לכל העולם, מזה יש להוכיח כמה גדולה היא הזכרת השם הקדוש, וממילא מובן, שבאם ההזכרה היא לבטלה, אז הוא להיפוך.

(בראשית ב, ז), ותרגמו לרוח ממללא. נה. לשקרא בה, יען כי זה התפאר בחייו שהוא רבי, והיה רגיל לומר חידושי תורה של תהו לפני חסידים של בהו, לכן לאחר מותו, משקרים בו על דרך ליצנות שהוא רבי, ואומרים שמוכרח ללכת לגן עדן דרך הגיהנם, כדי שיעלה משם הרבה נשמות, כדרך הצדיקים.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פח ע"א

אם אין יורד מן בשבת מהו הברכה שיש בו?

"זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ", רבי יצחק אמר, כתוב: **"וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבְעִי"** (בראשית ב, ג), וכתוב במן, **"שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקָטְהוּ וּבַיּוֹם הַשַּׁבְעִי שָׁבַת לֹא יִהְיֶה בוֹ"**, כיון שלא נמצא בו מזון, מה ברכה נמצאת בו.

ה' בריך את השבת שבו משפיעים על כל ימי השבוע

אלא כך למדנו, כל הברכות שלמעלה ושלמטה ביום השביעי תולות, ולמדנו מפני מה לא נמצא מן ביום השביעי, לפי שזה היום מתברכים ממנו כל ששה ימים העליונים^[נ], וכל אחד ואחד נתן מזונו למטה כל אחד ביומו, מאותה הברכה שנתברכו ביום השביעי.

יסדר אדם שולחנו בליל שבת כדי שתשרה עליו הברכה

ולפיכך מי שהוא במדרגת האמונה, צריך לסדר השלחן, ולהזמין סעודה בליל השבת, כדי שיתברך שולחנו בכל אותן ששת הימים, שהרי באותו הזמן נזדמנת ברכה שיתברכו כל ששת ימי השבת, וברכה לא נמצאת בשלחן שהוא ריק, ולכן צריך לסדר שולחנו בליל השבת בלחם ובמזון.

צריך לסדר שולחנו גם ביום השבת

רבי יצחק אמר, אף גם ביום השבת כך, רבי יהודה אמר, שצריך להתענג ביום הזה, ולאכול ג' סעודות בשבת, בשביל שיהיה נמצא שובע ועונג ביום הזה בעולם.

על ידי אכילת ג' סעודות נשפע השפע

רבי אבא אמר, בשביל שיזדמן ברכה באותן הימים שלמעלה, שמתברכים מהיום הזה, ובזה היום מלא ראש מדת התפארת שנקרא פני קטנות^[נ], מהטל שיוורד מן הקדמון הקדוש הסתום מהכל^[נ], ונשפע הטל הזה למדת המלכות שנקראת שדה תפוחים הקדושים, ג' פעמים מעת כניסת השבת, בשביל שיתברכו כולם כאחד.

זיו הזוהר

נז. היינו שש הספירות, שהן כנגד ששת ימי המעשה. **נח.** ספירת התפארת היא שורש עולם היצירה, נקרא בשם קטנות, לפי ערך הספירות והעולמות הגבוהים ממנו, שנקראים אצילות ובריאה ששורשם הן הספירות, כתר חכמה בינה, **נט.** עתיקא קדישא זו ספירת חכמה שנקראת אבא, וסתימא דכולא מרמז על אור הכתר המאיר בעתיקא קדישא, ולכך אומרים קדושת כתר.

ועל כן צריך האדם להתענג ג' פעמים האלה, שהרי בזה תולה אמונה העליונה, בהקדמון הקדוש, בפני קטנות, ובשדה תפוחים.

וצריך האדם להתענג ולשמח בסעודות האלה, ומי שגורע סעודה מהן, מראה פגם למעלה, וגדול עונש זה האיש, לפיכך צריך האדם לסדר שלחנו ג' פעמים מעת כניסת השבת, ולא יהיה נמצא שלחנו ריק, ותשרה הברכה עליו כל שאר ימי השבת, ובדבר זה הוא מראה אמונה העליונה.

רבי שמעון אמר, כל מי שמשלים ג' סעודות בשבת, קול יוצא ומכריז עליו: **"אָז תִּתְעַנֵּג עַל ה' וְהִרְפַּבְתִּיךָ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ"** (ישעיהו נח, יד), **"אָז תִּתְעַנֵּג עַל ה'"**^[ס], זה רמז על סעודה אחת שהיא נגד קדמון הקדוש מכל הקדושים, **"וְהִרְפַּבְתִּיךָ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ"**^[סא], זה רמז על סעודה אחרת שהיא נגד מדת המלכות שנקראת שדה תפוחים הקדושים, **"וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ"**, זה רמז על סעודה האחרונה שנשתלמת בהתפארת שנקרא פני קטנות^[סב], וכנגד אותן הקדושות נצרך להשלים אלו הסעודות.

לשמוח בכל סעודה בפרטות

ונצרך להתענג ולשמוח בכל אחת ואחת מהן, לפי שהן מרמזות על האמונה השלמה, ולפיכך מכובד השבת מכל שאר מועדים וחגים, לפי שהכל נמצא בו, ולא נמצא כך בכל מועדים וחגים.

אמר רבי חייא, לבעבור זה שהכל נמצא בו, נזכר ג' פעמים, שכתוב: **"וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי"** (בראשית ב, ב), **"וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי"** (שם פסוק ג').

לומר בכל סעודה אתקינו סעודתא לספירה שמתגלה אז

רבי אבא, כשהיה יושב בסעודות של שבת, היה שמח בכל אחת ואחת, והיה אומר, זו הסעודה הקדושה של הקדמון הקדוש הסתום מהכל^[סג], בסעודה אחרת היה אומר זו היא סעודתו של הקדוש ברוך הוא^[סד], וכך היה אומר בכל הסעודות, והיה שמח בכל אחת ואחת, כשהיה גומר הסעודות, אמר נשלמו הסעודות של האמונה.

זיו הזוהר

אלא חשיבות הסעודות לפי מדרגתן, ולפי סדר הג' אבות, כידוע שסעודת שחרית היא נגד קדושת אברהם, וסעודת הלילה נגד קדושת יצחק, וסעודה ג' נגד קדושת יעקב. **סג.** פירוש, שבכל ג' סעודות של שבת, היה רבי אבא מזכיר עתיקא קדישא, לפי שמשם תופיע הארת הכתר על ידי ספירת הבינה, בעת כל הג' סעודות, אלא שהתגלות ההארה בליל שבת היא במלכות, ובשחרית היא בבינה, ובסעודה ג' היא בתפארת. **סד.** נראה לפי עניות דעתי, פירוש סעודתא אחרא, כלומר שאינה של שבת,

ס. על ה', פירוש, ממעל להעולם ששורשו הוא סתם השם הוי"ה ברוך הוא, שבספירת התפארת. **סא.** סתם ארץ מרמז תמיד על עולם המלכות, ונקראת שדה תפוחים קדושים, על שם מקום תולדות הנשמות, ומקום משכן הנשמות של עם ישראל, שנמשלו לתפוח, כדאיתא בגמרא שבת. **סב.** שורש יעקב אבינו הוא בספירת תפארת. כאן מקשים, למה משנה הסדר, לחשוב תחלה סעודת שחרית, אחר כך סעודת הלילה, ואחר כך סעודה ג', ונראה לי לתרץ, דהקרא אין חושב סדר הסעודות,

רבי שמעון כשהיה בא לסעודת שבת היה אומר כך, הכינו הסעודה של האמונה העליונה, הכינו סעודת המלך, והיה יושב ושמח, כשהיה גומר סעודה השלישית היו מכריזים עליו, "אז תתענג על ה' והרפכתך על בְּמַתִּי אֶרֶץ וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ" (ישעיהו נח, יד).

בליל שבת צריך לשמוח עם השכינה

שאל רבי אלעזר לאביו, אלו הסעודות איך הוא תקונם^[סח], אמר לו על סעודת ליל שבת כתוב: "וְהֶרַפְכְּתִיךָ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ", בלילה הזה מתברכת השכינה הקדושה, וכל שדה התפוחים, ונתברך שלחנו של אדם, ונשמת האדם נתוספת, ולילה הזה הוא שמחת השכינה הקדושה, וצריך האדם לשמוח בשמחתה, ולאכול סעודת השכינה הקדושה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פח ע"ב

ביום השבת אנו שמחים עם עתיקא קדישא בסעודתו

ביום השבת, על סעודה השנית כתוב: "אז תתענג על ה'", על ה' ודאי^[סח], שבשעה ההוא נתגלה הקדמון הקדוש, וכל העולמות בשמחה ושלמות, ושמחת הקדמון הקדוש אנחנו עושים, וסעודתו היא ודאי.

סעודה ג' הוא סעודת זעיר אנפין

על סעודה השלישית כתוב: "וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ", זו סעודת התפארת שנקרא פני קטנות שמשתלם אז בשלמות, וכל ששת הימים משלמות הזה מתברכים, וצריך האדם לשמח בסעודתו, ולהשלים אלו הסעודות, שהן סעודות הרומזות על אמונה השלמה של זרע קדוש מישראל, שהרי אמונה עליונה הזו של ישראל היא, ולא של עמים עובדי כוכבים ומזלות, ולפיכך אמר: "בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

בסעודות האלו מראים ישראל שהם בני המלך

ובא וראה, בסעודות האלה ניכרים ישראל שהם בני המלך, שהם מהיכל המלך, שהם בני האמונה, ומי שמחסר סעודה אחת מהן, מראה פגם למעלה, ומראה בעצמו שאין מבני

זיו הזוהר

הוא, ומה שהכפיל לומר והוה חדי בכל חד וחד, זה מוסב על סעודות יום טוב ועל כל סעודות מצוה. סה. פירוש, איך הוא סדר ההארות שלהן. סו. פירוש, שמרמז על העולם היותר גבוה מהעולם שמופיע בשרשו השם הוי"ה ברוך הוא, והיינו עולם

אלא של יום טוב, וכך הוא הנוסח בהסדורים של המקובלים, לומר כן בסעודות של יום טוב, ומה שאמר וכן בכולהו סעודתי, נראה לפי עניות דעתי פירושו, שכמו כן בכל סעודות מצוה אפילו בחול, היה דרכו לומר דא היא סעודתא דקודשא בריך

מלך העליון הוא, שאין מבני היכל המלך הוא, שאין מזרע קדושת ישראל הוא, ונותנים עליו חומר השלשה עונשין מדינה של גיהנם[סז].

בשבת אין מענישים את האוכל לבדו ללא עניים

ובא וראה, בכל שאר מועדים וחגים צריך האדם לשמוח ולשמח לעניים, ואם הוא שמח בלבדו ואינו נותן לעניים, עונשו גדול, שהרי בלבדו שמח ולא נתן שמחה לאחר, עליו כתוב: "וְזִרְתִּי פָּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם, פָּרֶשׁ חֲגִיכֶם" (מלאכי ב, ג), ואם הוא בשבת שמח בלבדו, אף על פי שלא נתן לאחר, אין נותנים עליו עונש כשאר מועדים וחגים, שכתוב: "פָּרֶשׁ חֲגִיכֶם," "פָּרֶשׁ חֲגִיכֶם" אמר, ולא אמר פרש שבתכם, וכתוב: "חֲדָשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נִפְשִׁי" (ישעיהו א, יד), ואלו שבת לא נאמר, ולפיכך כתוב: "בְּיַמֵּי וַבְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות לא, יז).

נותנים לאדם בשבת נשמה יתירה

ולפי שחכ האמונה נמצאת יותר בשבת, נותנים לו לאדם בשבת נשמה אחרת, נשמה עליונה, נשמה שכל השלמות בה מעין עולם הבא.

שם שבת שלם מכל צדדיו

ולפיכך נקרא שבת, מהו שבת, זה שמו של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל הצדדים.

שמחת האבות הקדושים בג' הסעודות

אמר רבי יוסי בודאי כך הוא, ווי לו לאדם שאינו משלים שמחתו של המלך הקדוש, ומה היא השמחה שלו, אלו השלש סעודות של האמונה, הסעודות שאברהם יצחק ויעקב נכללים בהן, וכולן הן שמחה על שמחה, אמונה שלמה מכל הצדדים.

מעלת יום השבת

למדנו שביום הזה מתעטרים האבות, וגם כל בנים היונקים, מה שאין כן בכל שאר חגים ומועדים, ביום הזה רשעי הגיהנם נוחים, ביום הזה כל הדינים נמתקים ואינם נתעוררים בעולם, ביום הזה התורה מתעטרת בעטרות שלמות, ביום הזה שמחה ועונג נשמע במאתים וחמשים עולמות.

זיו הזוהר

הבינה, שמופיע בשרשו השם אהיה. סז. שהן אש, שלג, וחשך.

זמן מנחה בשבת הוא רעוא דרעוין

בא וראה, בכל ששת ימי השבת כאשר מגיע זמן תפלת מנחה, דין הקשה שולט וכל הדינים נתעוררים, אבל ביום השבת כשמגיע זמן תפלת המנחה, אז עת רצון הרצונות נמצא, והקדמון הקדוש מופיע אור הרצון שלו, וכל הדינים נמתקים, ונמצא רצון ושמחה בכל.

משה רבנו נסתלק מהעולם בעת רעוא דרעוין

ובזה הרצון נסתלק משה נביא הנאמן והקדוש מן העולם, כדי להודיע שלא נסתלק בדין, ואז בהארת הרצון של הקדמון הקדוש יצאה נשמתו ונגנזה בו, לפיכך "וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ" (דברים לד, ו) כתוב, כמו שהקדמון הקדוש נסתר מכל הנסתרות, ואין מכירים בו עליונים ותחתונים, אף כן נשמה זו שנגנזה בהארת הרצון המופיע בזמן תפלת מנחה של שבת, כתוב בה: "וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ", והוא נסתר מכל הנסתרות שבעולם, והדין אין שולט בו, אשרי חלקו של משה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פט ע"א

השבת היא ירושה רק לבני ישראל

אשרי חלקם של ישראל קדושים בעולם הזה ובעולם הבא, שהשבת ירושה להם מכל העמים עובדי כוכבים ומזלות, ועל כן כתוב: "בְּיַמֵּינוּ וּבְיַמֵּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל", ולפיכך שקול שבת כנגד כל התורה, וכל השומר שבת כאילו שמר כל התורה.

יחודא קדישא בשבת

"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעִשִׂיתָ כָּל מְלַאכְתֶּךָ וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לַה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'", אמר רבי שמעון, בא וראה, "כָּל מְלַאכְתֶּךָ" כתוב, שהרי באותן ששת הימים היא עבודת האנשים, ובעבור זה אין מזדווגים בהם החברים עם נשיהם רק בזמן שלא נמצא עבודת האנשים, אלא עבודת הקדוש ברוך הוא, ומה היא עבודתו, הזדווגות עם המלכות, להוציא נשמות קדושות לעולם, ולכך בלילה הזה מתקדשים החברים בקדושת רבונם ומכונים לזה בלבם, ומולידים בנים טובים בנים קדושים שאין סרים מדרך הישר לימין ולשמאל, בנים הם של המלך והמלכה, ועל אלה כתוב: "בְּנֵי אֶתֶם לַה' אֱלֹהֵיכֶם" (דברים יד, א), "לַה' אֱלֹהֵיכֶם" ודאי^[סח], לפי שהם נקראים בנים שלו, בנים למלך ולמלכה.

עונת תלמידי חכמים

וזהו כונת החברים שיודעים סוד זה, ובזה הם נדבקים, ולפיכך נקראים בנים להקדוש ברוך הוא, ואלה הם שהעולם מתקיים בזכותן, וכאשר עולה העולם בדין, מסתכל הקדוש ברוך הוא בבניו האלה, ומרחם על העולם.

זיו הזוהר

ה' עשה ששה ספירות בז"א וזהו ששת ימים

למדנו, כתוב: "כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", "שֵׁשֶׁת יָמִים" ודאי, ולא בששת, ואלו ימים קדושים העליונים נקראים, הימים שהשם הקדוש נכלל בהם, והם נכללים בו, אשרי חלקם של ישראל מכל העמים עובדי כוכבים ומזלות, עליהם כתוב: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם" (דברים ד, ד).

זוהר פרשת יתרו דף צ ע"א

לכבד את הפרצופים העליונים ולא לחללם על ידי חטא חלילה

"כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ", רבי אלעזר אמר, "כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ" זה הקדוש ברוך הוא, וְאֶת אִמְךָ" זו השכינה הקדושה, "אֶת אָבִיךָ", "אֶת" תרמז להכליל שכינה העליונה, רבי יהודה אמר, "כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ" סתם, "וְאֶת אִמְךָ" סתם^[ט], שהרי הכל נכלל בזה הענין, "אֶת", לרבות כל מה שלמעלה ושלמטה.

זוהר פרשת יתרו דף צ ע"א
 ט. הוא מפורש שסתם אב ואם כולל הכל, שלמעלה ושלמטה, כי בשניהם נאמר את לרבות.

חייב בכבוד רבו

רבי יצחק אמר, להכליל בזה רבו, שהוא מביאו לעולם הבא, אמר רבי יהודה, זה נכלל בכלל של הקדוש ברוך הוא.

זוהר חלק ג' פרשת בחקותי דף קטו ע"ב

כיבוד אב לאחר מותו

רבי יוסי אמר, "כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ", הרי ביארו, במאכל ומשתה ובכל צרכו, זה בחייו שמחויב בו, ולאחר מותו אפשר תאמר שהרי פטור הוא ממנו, לא כן, אלא שאף על פי שמת, מחויב בנו בכבודו יותר, שאם זה הבן הולך בדרך חטאים, ודאי מבזה לאביו הוא, ודאי גורם לו בושה, ואם זה הבן הולך בדרך הישר, ומתקן מעשיו, ודאי הוא מכבד לאביו, מכבד אותו בעולם הזה אצל האנשים, ומכבד אותו בעולם ההוא אצל הקדוש ברוך הוא, שהקדוש ברוך הוא מרחם עליו, ומושיבו אצל כסא כבודו בודאי.

זוהר חלק ג' פרשת אחרי דף עח ע"ב

גודל חומר עוון אשת איש והתשובה לזה

"לא תחמד אשת רֵעֶךָ", למדנו, שהדבור האחרון מעשרת הדברות שבתורה הוא, "לא תחמד אִשְׁתֵּי רֵעֶךָ", לפי שזה כולל את כולם, ומי שחומד אשת איש, כאלו עבר על כל התורה, אמנם אין לך דבר שעומד לפני תשובה, וכל שכן אם קבל עונשו כמו דוד המלך. אמר רבי יוסי, למדנו, כל מי שחטא ונפרש מאותו החטא, תשובה כזו מועלת לו יותר.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צ ע"א

הרוצח ממעט את דמות וצלם העליון

למדנו, שבאותן חמשה דברות הראשונות נכלל הכל, באותן ה' דברות נחקקו ה' השניות, בודאי שהם חמשה תוך חמשה, כיצד, "אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ", כנגד "לא תרצח", שלמדנו, כי שני אלה בכלל אחד נכללים, שזה הרוצח ממעט הדמות והצלם של רבונו, שכתוב: "כִּי בְצַלֶּם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם" (בראשית ט, 1), וכתוב: "וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם" (יחזקאל א, כו).

אמר רבי חייא, כתוב: "שִׁפְךָ דָם הָאָדָם בְּאָדָם דְּמוֹ יִשְׁפֹךְ וְגו'" (בראשית ט, 1), מי ששופך דם כאלו ממעט הדמות והצלם שלמעלה, כלומר לא רק דמות זה המעיט אלא גם

דמות אחר, כן נשמע שכתוב: "שִׁפְךָ דָם הָאָדָם בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּךְ", באדם העליון נוגע זה הפגם מן הדם ההוא ששפך, מפני מה, לפי "כִּי בְצַלֵּם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם", ולפיכך זה בזה תולה.

הנואף משקר בשמו של ה'

"לא יהיה לך", כנגד "לא תנאף", שהרי משקר בשמו של הקדוש ברוך הוא שגרשם באדם, ובזה כמה וכמה עבירות וגזרות ועונשין תלויים, ומי שמשקר בזה משקר בו בהמלך, שכתוב: "בַּה' בָּגְדוּ כִּי בָנִים זָרִים יִלְדוּ" (הושע ה, ז), וכתוב: "לא תשתחוה להם ולא תעבדם", וזה בזה תולה.

הגונב נשבע גם לשקר

"לא תשא" כנגד "לא תגנב", שכתוב: "חולק עם גֹּנֵב שׁוֹנֵא נִפְשׁוֹ אֶלֶּה יִשְׁמַע וְלֹא יִגִּיד" (משלי כט, כד), ודאי זה בזה תולה, שהרי הגנב מוכן לזה לישבע בשקר, מי שעושה זה עושה זה.

לא תענה תלוי בזכור את יום השבת

"זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת", כנגד "לא תענה ברעך עד שקר", שאמר רבי יוסי, שבת נקראת עדות, וצריך האדם להעיד על מה שכתוב: "כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' וְגו'".
ואמר רבי יוסי, מהו שכתוב: "תִּתֵּן אֲמַת לִיעָקֹב" (מיכה ז, כ), היינו כמו שנאמר, "וְיִשְׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת" (שמות לא, טז), ומי שמעיד שקר הוא משקר בשבת שהשבת היא עדות של אמת, ומי שמשקר בשבת, משקר בכל התורה, לפיכך זה בזה תולה.

כיבוד אב תלוי בלא תחמד

"כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ", כנגד "לא תחמד אשת רעך", ואמר רבי יצחק, "כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ", אביך ממש, שהרי מי שחומד אשת איש והוליד בן, בן ההוא מכבד לאחר שאינו אביו, וכתוב כאן, "לְמַעַן יֵאָרְכוּ יָמֶיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ", כנגד "לא תחמד בית רעך, שְׂדֵהוּ וְגו'", מה שנתן לך יהיה שלך ולא תחמוד של אחר, ודאי זה בזה תולה.

חמשה כלולים בחמשה, היינו השמאל נכלל בימין

ובאלה חמשה הראשונים נכללים ה' האחרונים, ולפיכך כתוב: "מִיְמִינוּ אֵשׁ דָּת לְמוֹ" (דברים לג, ב), שהכל נעשה ימין, ועל כן בחמשה קולות נתנה התורה, אמר רבי יהודה, כולם היו חמשה תוך חמשה, כנגדם חמשה חומשי תורה.

הכל נכלל בעשרת הדברות

רבי אלעזר למד, שבאלה עשרת הדברות נחקקו כל מצות התורה, גזירות ועונשין, טהרה וטומאה, ענפים ושרשים, אילנות ונטיעות, שמים וארץ, ימים ותהומות.

שהרי התורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא, כמו ששם הקדוש ברוך הוא נחקק בעשרה מאמרות^[ט], כך התורה נחקה בעשרת הדברות.

אשרי חלקו של העוסק בתורה

אלה עשרת הדברות הם שמו של הקדוש ברוך הוא וכל התורה שם אחד היא, שמו הקדוש של הקדוש ברוך הוא ממש, אשרי חלקו של הזוכה בה, מי שזוכה בהתורה זוכה בשמו הקדוש של הקדוש ברוך הוא, רבי יוסי אמר בהקדוש ברוך הוא ממש הוא זוכה, שהרי הוא ושמו אחד הוא, ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים אמן.

זוהר חלק ב' פרשת תרומה דף קמו

כל דיבור היה מתרה בכל אחד ואחר כך היה מנשק אותו על שקיבלו

"וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת וְאֶת הַלְפִידִם וְאֶת קוֹל הַשֹּׁפָר", הרי אמרו, שכאשר נגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני, כאשר נתנה התורה לישראל בעשרת הדברות, כל דבור ודבור עשה קול, וקול ההוא נחלק לשבעים קולות^[א], והיו כולם מאירים ונוצצים לעיני כל ישראל, והיו רואים עין בעין זיו הכבוד שלו, זה שכתוב: "וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת", רואים ודאי.

וזה הקול היה מתרה בו בכל אחד ואחד מישראל, ואמר לו תקבלני עליך בכך וכך מצות שבתורה, והשיב הן, היה הקול מסבב לו על ראשו ונתגלגל עליו, ועוד היה מתרה בו, ואמר לו תקבלני עליך בכך וכך עונשין שבתורה, והיה משיב הן, אחר כך היה מסבבו קול ההוא ונשקו על פיו, זהו שכתוב: "יִשְׁקְנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ" (שיר השירים א, ב).

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פא ע"א

בני ישראל ראו את הקולות

אמר רבי אבא, כתוב: "וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת", "רואים", שומעים צריך לומר, אלא כך למדנו, אותן הקולות היו נחקקים בהחשך ההוא והענן והערפל, והיו נראין בהם כמו שנראה גוף גשמי, וראו מה שראו ושמעו מה ששמעו, מתוך החשך ההוא והענן והערפל, ומתוך שהיו רואים מראה ההוא היו מאירים באור עליון, וידעו מה שלא ידעו דורות האחרונים שבאו אחריהם, וכולם היו רואים פנים בפנים, זה שכתוב: "פָּנִים בְּפָנִים דִּבְרַהֲ ה' עִמָּכֶם" (דברים ה, ד).

בני ישראל ראו מהקולות מראות נפלאות

ומהיכן היו רואים, למד רבי יוסי, מן האור של אותן הקולות, שלא היה קול שלא היה מאיר באור, שמסתכלים בו כל הנגזז וכל הנעלם, וכל הדורות שיבואו עד ימות מלך

זוהר יזו הזוהר

ע. של מעשה בראשית. עא. של ע' לשון.

המשיח, ובעבור זה כתוב: "וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת", רואים ראייה ממש, אמר רבי אלעזר, "וְכָל הָעַם רֹאִים", שראו מן האור של אותן הקולות מה שלא ראו דורות אחרונים אחרים. "אֶת הַקּוֹלֶת", כמו שכתוב: "וַיֵּאָרָא אֶת ה'", וארא ה' לא כתוב אלא את ה', אף כאן וכל העם רואים הקולות לא נאמר אלא את הקולות, לרבות אותו קול אחר שלמטה, המאסף אצלו כל השפע היוצא מהם^[עב], שבו היו רואים ומסתכלים בחכמה העליונה כל גנזי העליונים, וכל הסודות הנעלמים והנסתרים, מה שלא נתגלה לדורות האחרונים שבאו אחריהם, ולא לדורות שיבואו לעולם עד הזמן שיבוא מלך המשיח, שכתוב: "כִּי עַיִן בְּעֵין יֵרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן" (ישעיהו נב, ח).

ברקים בהתגשמותם נראים לפידים

"וְאֵת הַלְפִידִים", בתחלה ברקים ועתה לפידים, אלא הכל אחד, אבל משנתתקנו בתיקונם להתגלות נקראים לפידים.

סוד הקול הוא ז"א

"וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר", אמר רבי יהודה, קול שופר צריך לומר, השופר למה, אלא זה קול ההוא שנקרא שופר, שכתוב: "וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבַעִי בְּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בַּיּוֹם הַכַּפָּרִים" (ויקרא כה, ט), וזה נקרא שופר^[עג].

שופר היא בינה וקול שהוא ז"א יוצא ממנה

אמר רבי יוסי, מה שופר מוציא קול, מאש ורוח ומים, אף כאן הכל נכלל בזה, ומכאן יוצאים קולות אחרים^[עז].

אמר רבי אלעזר, קול היוצא משופר, משמע שהשופר הוא ענין בלבדו והקול יוצא ממנו, והשופר בקיומו עומד, ולפיכך כתוב: "קוֹל הַשֹּׁפָר"^[עה].

שפר פירושו קול יפה

רבי יהודה אמר כך, "קוֹל הַשֹּׁפָר", השפר כתיב חסר, ככתוב "שֹׁפָר קָדְמִי לְהַחֲזִיחַ" (דניאל ג, לב)^[עו].

רבי שמעון אמר, "קוֹל הַשֹּׁפָר"^[עז], המקום שהקול יוצא ממנו נקרא שופר.

זיו הזוהר

עב. זה אור השכינה הקדושה בתוקפה ובמילואה, שאליה נאסף השפע מעולמות העליונים, לחלקה בעולם הזה, על פי השגחה פרטית. עג. היינו עולם הבינה. עד. כי הבינה אימא עלאה הולידה ז' ספירות התחתונות. עה. דעת רבי אלעזר, שקול מרמז על התפארת, שהוא תולדת הבינה, שנקראת שופר. עו. רבי יהודה מחזק דבריו הראשונים, שמרמז על עולם הבינה, שנקרא שופר, ומפרש עתה ראייה לדבריו, כי שפר חסר הוא שם התואר להשם שלפניו, והוא מלשון יופי, כי הבינה היא היופי מכל הספירות, ששם היא המתקת הדינים, ומשם בא החירות. עז. דעת רבי שמעון, גם כן

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פב ע"א

כל אחד ראה לפי מדרגתו

ואמר רבי אלעזר, "וְכָל הָעָם רְאִים אֶת הַקּוֹלֹת", כל אחד ואחד ראה לפי מדרגתו, שלמדנו שכולם היו עומדים שורות שורות, גבולים גבולים, וכמו שהיו רואים כך היו רואים כל אחד ואחד.

בני ישראל השיגו בז"א דרך המלכות

ולמדנו, שכאשר נגלה הקדוש ברוך הוא על הר סיני, היו רואים כל ישראל כמי שרואה האור בעששית^[ע"ח], ומזה האור היה רואה כל אחד ואחד מה שלא ראה יחזקאל הנביא, מפני מה, לפי שאותן הקולות נתגלו במקום אחד כמו שנזכר, שכתוב: "וְכָל הָעָם רְאִים אֶת הַקּוֹלֹת"^[ע"ט], אבל ביחזקאל נתגלה השכינה בהמרכבה שלה ולא יותר, והיה רואה כמי שרואה מאחורי כתלים רבים.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פב ע"ב

כולם נתרפאו וכן יהיה לעתיד לבוא

אמר רבי יוסי, ברבי יהודה, פנים בפנים ראו ישראל זיו כבוד רבונם, ולא היה בהם סומים וחגרים ומקוטעים וחרשים, סומים נשמע מהכתוב: "וְכָל הָעָם רְאִים", חגרים, שכתוב: "וַיִּתְיַצְבוּ בְּתַחֲתֵית הַהֵר", מקוטעים וחרשים, שאמרו: "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע", ולעתיד לבוא כתוב: "אִזְ יִדְלַג כְּאֵיל פֶּסַח וְתָרוּן לְשׁוֹן אֱלִים" (ישעיהו לה, ו).

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צ ע"ב

לא תעשו אותי בצורת אדם

"לֹא תַעֲשׂוּן אֹתִי אֱלֹהֵי כֶסֶף וְאֱלֹהֵי זָהָב", אמר רבי יוסי, כתוב: "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב" (חגי ב, ח), אף על פי שלי הכסף ולי הזהב, "לֹא תַעֲשׂוּן אֹתִי", כלומר אותי בצורת אדם.

זוהר חלק א' פרשת לך דף צה ע"א

המל בנו כאילו בנה מזבח והקריב עליו קרבנות

"מִזְבֵּחַ אֲדָמָה תַעֲשֶׂה לִּי וּגוֹ", למדנו כל מי שמקריב בנו לקרבן במצות מילה, כאילו הקריב כל קרבנות שבעולם לפני הקדוש ברוך הוא, וכאילו בנה מזבח שלם לפניו, לפיכך צריך לסדר מזבח מן כלי אחד מלא עפר, למול עליו ברית קודש הזה, ונחשב לפני הקדוש ברוך הוא כאלו זבח עליו עולות וקרבנות כבשים ופרים, וזה חביב לו יותר מכולם, שכתוב: "וְזָבַחַתְּ עָלָיו אֶת עֹלְתֶיךָ וְאֶת שְׁלַמֶיךָ וּגוֹ", "בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי", מהו "אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי", זו מילה, שכתוב בה: "סוּד ה' לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לַהוֹדִיעִים" (תהלים כה, יד).

זיו הזוהר

שזה קול השופר הוא הבינה, אלא שמפרש שאין זה שם התואר, אלא שם העצם על בינה, שהיא האם עת. מנורה של זכוכית. עט. שראו את השכינה והוא התפארת.

גר יש למולו רק לאחר שהסיר ממנו את העבודה זרה

זהו מזבח אדמה ודאי כמו שפירשתי, אחריו מה כתוב, "וְאִם מִזְבַּח אֲבָנִים תַּעֲשֶׂה לִּי", רמז על גר שנתגייר, שהוא מעם קשה עורף וקשה לב, זה נקרא מזבח אבנים, "לֹא תִבְנֶה אֶתְהֶן גְּזִית", מהו המכיוון, שנצרך להכניסו בעבודת הקדוש ברוך הוא, ואין למול אותו עד שישכח עבודה אחרת שעבד עד עתה, ויסור ממנו התקשות הלב, ואם נמול בלתי הסתר ממנו אותו התקשות הלב, ליכנס בעבודה הקדושה של הקדוש ברוך הוא, הרי הוא כמו פסל האבן, שחותכים אותו מצד זה ומצד זה, ונשאר אבן כבתחלה, לפיכך "לֹא תִבְנֶה אֶתְהֶן גְּזִית", שאם ישאר בהתקשות לבו, אז "כִּי חֲרַבְךָ הַנִּפְתָּ עָלֶיךָ וַתַּחֲלֵלָהּ", כלומר מילה זו שנימול לא תועיל לו כלל, לפיכך אשרי חלקו של זה המקריב קרבן הזה בשמחה ברצון לפני הקדוש ברוך הוא.

שמחה במצוות מילה

וצריך לשמוח בחלק המצוה הזאת, ככתוב: "וַיִּשְׂמְחוּ כָּל חוֹסֵי בְךָ לְעוֹלָם יְרַנְּנוּ וַתִּסַּךְ עָלֵינוּ וַיַּעֲלֵנוּ בְךָ אֱהָבֵי שְׂמֵךְ" (תהלים ה, יב).

זוהר חלק ג' פרשת פנחס דף רלט ע"א

באיזה מידה שעוסקים במלכות באותה מידה אשלם לך שכרך

"בְּכֹל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר אֶת שְׁמִי אָבוּא אֵלַיךָ וּבִרְכַּתִּיךָ", "אֶזְכִּיר אֶת שְׁמִי", תזכיר את שמי צריך לומר, אלא בא וראה, סודות נסתרים במדותיו של הקדוש ברוך הוא, אותה המדה שמשדלים בה ומזכירים אותה, עליה נאמר: במדה שאדם מודד, בה מודדים לו^[1], וזהו "בְּכֹל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר אֶת שְׁמִי", במדה ההיא שאזכיר את שמי, באותה המדה, "אָבוּא אֵלַיךָ וּבִרְכַּתִּיךָ".

זיו הזוהר

לשמי, למדת המלכות על פי תפלת ישראל, באותו המדה אבוא אליך וברכתך, בהשפעת מין השפע שלה, אם חסד תהיה השפעת חסדים, אם גבורה גבורות, ואם תפארת רפואה ורחמים.

בתוקפה ובמילואה. פ. שמי היינו, מדת המלכות עלמא דנוקבא, ואזכיר את שמי פירושו שאשפיע שפע למלכות, על ידי יחוד והזדווגות עם איזו מדה של עלמא דדוכרא, ומשמעות הכתוב כך הוא, בכל המדה שאזדווג ואחבר אותה

רעיא מהימנא חלק ב' פרשת וארא כה ע"ב

מצות ידיעת ה' בכלל ובפרט

"אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ", כאן הוא הסוד של מצוה הראשונה לדעת אותו בכלל, ואחר כך לדעת אותו בפרט, בכלל, לפי שכתוב: "אֲנֹכִי", הרי זה מרמז ראשית הכל לדעת שיש אלהים מושל העליון על העולם, שהוא ריבון כל העולמים, ובורא כל העולמים שמים וארץ וכל צבאם, זאת היא מצוה הראשונה בדרך כלל, ובפרט, לדעת שהוא משגיח בכל העולמות ובכל צבאם בכל רגע ורגע, וההנהגה של כח הטבע בידו היא, והוא זן ומפרנס ומכלכל מקרני ראמים עד בצי כנים על ידי השכינה הקדושה, זה הוא בדרך פרט, לפי שכתוב: "ה' אֱלֹהֶיךָ", ככתוב: "כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֵלָה הוּא" (דברים ד, כד) [פא], והיינו כלל ופרט, זו היא מצוה הראשונה, שצריך האדם לדעת האלהות של ראש וסוף [פב], וזה הסוד של: "אֲנִי רִאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן" (ישעיהו מד, ו), אני ראשון בכלל, ואני אחרון בפרט, והכל הוא כלל אחד וסוד אחד.

רעיא מהימנא חלק ב' פרשת יתרו דף צא ע"ב

הנשבע באמת גורם יחוד השכינה עם המידות העליונות

"לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא", מצוה זו להשבע בשמו בדרך אמת [פג], ומי שנשבע שבועה, הוא כולל עצמו באותן שבע מדרגות העליונות, ששמו של הקדוש ברוך הוא נכלל בהן [פד], והרי שש הנה, אלא שזה האדם שנשבע שבועת אמת על פי בית דין, כולל עצמו בהן והוא השביעי, לקיים שם הקדוש במקומו [פה], ועל כן כתוב: "וּבְשֵׁמוֹ תִשָּׁבַע" (דברים ו, יג), ומי שנשבע שבועה לחנם או לשקר, גורם למקום שהוא שלא יתקיים במקומו.

ה' אוהב שבועה שאדם נשבע ליצרו שלא יחטא

שבועה לקיים מצות רבוננו, גם זו היא שבועה של אמת, כאשר היצר הרע מקטרג לאיש, ומפתה אותו לעבור על מצות רבוננו, זו היא שבועה שרבוננו משתבח בה, וכך נצרך לו לאדם להשבע ברבוננו על זה, וזהו שבח שלו, והקדוש ברוך הוא משתבח בו, כמו בועז,

זיו הזוהר

מראשית אחרית. **פג.** היינו כדעת הרמב"ם שחשוב במנין רמ"ח מצוות עשה, המצוה של ובשמו תשבע, דלא כהרמב"ן. **פד.** היינו ז' ספירות התחתונות, המשפיעות לשמו של הקדוש ברוך הוא שהיא מדת המלכות, ולכך מקשה הרי שש הנה, כי ספירה ז' היא המלכות. **פה.** מתרץ, שעל ידי

פא. זה מוסב על השכינה הקדושה, ששייך בה הלשון אוכלה, על דרך הכתוב "תָּנוּ עֵץ לְאֱלֹהִים" על ידי תפלה ועבודת הקרבנות ומעשים טובים של תרי"ג מצוות. **פב.** שהכל קשר אלהות אחד בלי שום פירוד כלל, כדאיתא בהמאמר פתח אליהו, כתר עליון איהו כתר מלכות, ועליה אתמר מגיד

שכתוב: "חַי ה' שְׁכַבְי עַד הַבֶּקֶר" (רות ג, יג), שהרי היצר הרע היה מקטרג בו לפתותו, והוא נשבע על זה.

רעיא מהימנא חלק ב' פרשת יתרו דף צב ע"א

מצוה לזכור את יום השבת

"זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", מצוה זו לזכור את יום השבת, כמו שנאמר: "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", הסוד של שבת הרי נתבאר בכמה מקומות שהוא יום הזכרון של מנוחת העולם, והיא כלל התורה, ומי ששומר שבת כאילו שמר כל התורה.

לקדש את השבת ביום ובלילה

והרי אמרו, שזכירת השבת היא לקדש אותו בכל מיני קדושות, מי שמזכיר למלך צריך לברך אותו, מי שמזכיר השבת צריך לקדש אותו, והרי אמרו שזכור מרמז על הקדושה של בחינת זכר, ושמור על הקדושה של בחינת נקבה, יום השבת הוא סוד כל האמונה, ותולה מראש העליון עד סוף כל המדרגות^[פ1], שבת הוא הכל.

ג' מדרגות באצילות שנקראות שבת

ג' מדרגות הן, וכולן נקראות שבת, שבת העליון, שבת של היום, שבת של הלילה^[פ2], וכולן אחת, וכולן נקראות שבת, וכל מדרגה כשהיא שולטת, מזמנת לשאר המדרגות עמה, באותה הממשלה שלה, וכשהיא באה להופיע בעולם, כולן באות להיות מזומנות עמה.

בינה וז"א נמצאים עם המלכות בשליטתה בליל שבת

כאשר בא ליל שבת, הוא מזמין עמו לשבת של היום, ומזמינו בהיכלו ונגנז עמו^[פ3], כיון שזה בא, אז גם שבת העליון נמשך אליו, וכולם גנוזים בהיכל של ליל שבת, ולפיכך סעודת ליל שבת חמורה משל יום השבת^[פ4].

ביום שהוא שליטת ז"א באים אליו הבינה להשפיע והמלכות לקבל שפע

כאשר בא יום השבת, הוא מזמין עמו שתי אלה מדריגות האחרות, מדרגה העליונה ומדרגה התחתונה, אחת שמאירה לו, ואחת שמקבלת הארה ממנו^[פ5], וכולן ביחד נקראות

זיו הזוהר

פ.ט. לפי שבליל שבת הוא זמן הזיווג ועליות העולמות, וג' קדושות מתחברות כאחת, שהמלכות מזדווגת עם התפארת, וגם הארת שבת העליון נמשך לה, ולפיכך קידוש ליל שבת דאורייתא, שנזכר בו השם אלהים ג' פעמים, כידוע. **צ.** יום השבת, שהוא זמן ממשלת התפארת, החיוב לאכול בו שתי סעודות, לפי שהתפארת מזמין עמו שתי המדרגות, מדרגה העליונה היינו עולם החכמה, שנקרא עתיקא קדישא, שמקבל הארת הכתר ממנו, ומדרגה התחתונה, היינו מדת המלכות, שתקבל ממנו הארת הכתר שנשפעה בו עבודה, לפיכך

שבועת אמת, גורם האדם שהמלכות תזדווג עם השש ספירות של עלמא דדוכרא, והנשבע לשקר, גורם השפלה להמלכות. **פ.ו.** ראש העליון, היינו ג' ספירות הראשונות, כתר חכמה בינה, וסוף המדרגות זו ספירת המלכות. **פ.ז.** שבת העליון היינו, הארה מן ספירת הכתר, בעולם של ספירת החכמה, שנקרא עתיקא קדישא, זה בסעודת שחרית, שבת של היום היינו הארת הכתר בעולם התפארת שנקרא יום, זה בסעודה ג', שבת הלילה היינו אור מדת המלכות, וקחשיב מלמעלה למטה. **פ.ח.** זה ענין הזיווג של מלכות עם תפארת.

שבת, ושולטות ביום השבת, ואלו הג' מדרגות הן הכלל והסוד של כל התורה, תורה שבכתב, נביאים, וכתובים, מי ששומר שבת כשומר כל התורה.

רעיא מהימנא חלק ב' פרשת יתרו דף צג ע"א

מצות כיבוד אב ואם לפי שהם שותפים בבריאתו וגידלו אותו לתורה ומצוות

"כִּבֹּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ", מצוה זו שהבן מחויב בכבוד אביו ואמו, לפי שהוא משותף מן שתי טפות שמהן נוצר האדם, מן הטפה של אביו לובן העינים והעצמות והאברים, ומן הטפה של אמו שחור העינים והשערות והעור והבשר, וגדלו אותו בתורה ומעשים טובים, כי האדם מחויב ללמד לבנו תורה, שכתוב: "וְשִׁנַּנְתֶּם לְבַנְיָךְ" (דברים ו, ז).

מי שאינו מלמד את בנו תורה יצא בנו לתרבות רעה

ואם אין מלמדו תורה ומצוות, כאילו עשאו פסל, ועל זה כתוב: "לא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל", ועתיד להיות בן סורר ומורה, ומבזה לאביו ואמו, וגוזל ממנו הרבה ברכות, כי מפני שהוא עם הארץ חשוד הוא על הכל, ואפילו על שפיכת דמים וגילוי עריות ועבודה זרה, כי מי שהוא עם הארץ והולך למקום שאין מכירים אותו, ואינו יודע לכרך, חושדים אותו שהוא עובד כוכבים ומזלות.

סתרי תורה חלק ב' פרשת יתרו דף צא ע"א

אנכי שה' המציא את הכל למעלה ולמטה

"אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ וגו'", אמר רבי שמעון, למדנו שאנכי הוא כולל מה שלמעלה ושלמטה, הוא הכלל של העליונים והתחתונים, הוא הכלל של חיות הקודש שנכללות בו, הכל הוא בהסוד של אנכי.

לא לעשות המלאכים לאלהות וכן אל יעשו את הקליפות לאלהות

"לא יהיה לך", רמז על למטה, והוא הסוד של י"ב חיות התחתונות^[א], "לא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל", תבנית פסל מהמקום העליון הוא, מהמקום הקדוש הוא, "פֶסֶל", פסולת הקדושה, שהוא סוד אלהים אחרים, וסוד הזה הוא ככתוב: "וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סַעֲרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן וגו'" (יחזאל א, ד'), "וְכָל תְּמוּנָה", זהו שכתוב: (שם) "וְאֵשׁ מִתְּלַקַּחַת"^[ב], "כִּי אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ", לבעבור יתעורר הלב כלפי מעלה ולא לרדת למטה, ולא להקרב לפתח ביתה.

על ג' מיני עבודה זרה מקנא ה'

"אֵל קַנָּא", שהקנאה היא במקום ההוא, וזה סוד הכתוב: "תַּחַת שְׁלוֹשׁ רְגֻזָּה אֲרָץ" (משלי ל, כא)^[ג], והיינו, "לא תַעֲשֶׂה לְךָ" סוד של אחד, "פֶסֶל" סוד של שנים, "וְכָל תְּמוּנָה" סוד של שלש, וארץ הזאת, רגוזה על זה.

זיו הזוהר

דמות האדם, וכיון שארבע פנים לאחת, הרי הם במספר י"ב, ודמות הרביעית שהוא אדם חמור עוד יותר ככתוב "לא תַעֲשֶׂוּן אִתִּי", ואפשר כוונתו על אלו הנרמזים ב"ב בקר. צב. רוח סערה ענן גדול אש מתלקחת ונגה הן ד' קליפות הסובבות לכסא הכבוד. צג. ארץ, רמז על המלכות להשכינה

בסעודת שחרית שאז נתעלה התפארת עד עולם החכמה, לקבל שם הארת הכתר, לכך נקראת סעודת עתיקא קדישא, ובסעודה ג' שאז יורד אור הכתר להאיר בהתפארת, שנקרא זעיר אנפין שישפיע זה האור להמלכות, לכך נקראת זעיר אנפין. צא. אלו ג' החיות של כסא הכבוד מלבד

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צא ע"ב

אדם מתגלגל כמה פעמים לכפר על חטאים שעשה בגלגול הקודם

"פֶּקֶד עֲוֹן אִבְתָּ עַל בְּנֵי עַל שְׁלִשִׁים וְעַל רַבְעִים", עץ אחד יכול להיות נטוע פעם אחד וב' פעמים וג' פעמים וד' פעמים, ונפקד בכל פעם על עונותיו הראשונים, האב נעשה בן ודור ג' ודור ד' [צ"ח], וכל זה אם לא נתתקן ואינו חושש לתקן קלקולו. **וההפוך** מזה הוא, עץ שעושה תקונו כראוי, ואינו נכשל בקלקול רק עומד על מעמדו, עליו נאמר: **"וְעֵשָׂה חֶסֶד לְאֲלֹפִים וְגו'".**

צרור שחקוק עליו שם ה' מונע ממימי התהום לעלות

"לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא", סוד זה ביארו החברים, לפי שהקדוש ברוך הוא כאשר יסד העולם, הטביע תוך התהום צרור אחד חקוק בשם קדוש, והשליכו לתוך התהום, וכאשר המים רוצים לעלות, רואים סוד שם הקדוש חקוק על הצרור ההוא, וחוזרים ומשתקעים ושבים לאחור, והשם הזה מתקיים עד היום הזה תוך התהום.

הנשבע לאמת מקים השבועה שנשבע ה' שלא יביא מבול

ובשעה שנשבעים האנשים על אמת, שבועה אמיתית, עולה צרור ההוא ומקבל השבועה, וחוזר ונתקיים על התהום, והעולם מתקיים, ואותה שבועה האמיתית מקיימת העולם.

הנשבע לשקר גורם שהמים יציפו העולם

ובשעה שנשבעים האנשים שבועה לשקר, עולה צרור ההוא לקבל השבועה, כיון שרואה, שהיא שבועת שקר, אז צרור ההוא שהיה עולה שב לאחור, והמים הולכים וצפים, והאותיות של הצרור ההוא פורחות לתוך התהום ומתפזרות, והמים רוצים לעלות להציף העולם ולהחזירו כמקדם.

ה' שולח מלאך שיחזיר המים למקומם

עד שמרמו הקדוש ברוך הוא לממונה אחד יעזריאל"ל, שהוא ממונה על ע' מפתחות בסוד השם הקדוש, והוא נכנס אצל הצרור ההוא, וחוקק בו האותיות כמקדם, ואז מתקיים העולם, וחוזרים המים למקומם, ועל כן כתוב: **"לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא"**.

זיו הזוהר

תרי"ג מצות, והאומות שלא רצו לקבל התורה של תרי"ג מצות, בעטו בהבת לרחק אותה מן עולם העשיה, וחקקו לעצמם ג' מיני אמונות, סוד של אחד בלי השתלשלות על ידי ספירות, וסוד של שנים פועל טוב והשני פועל רע, וסוד של משולש מאב ואם ובן בלי הבת, זו כונת הזוהר כאן בתכלית הקצור בדרך רמז בלבד, כי לבאר כל זה באריכות נצרך ספר גדול. **צד**. פירוש, שנשמה אחת תוכל להתגלגל ארבע פעמים, והיינו בענין גלגול לתקן הפגמים שלו, ככתוב **"הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר"** (איוב לג, כט), אבל הגלגול שלא לענין תקון הפגמים, אלא בשביל להטיב לעולם, נשמה

הקדושה, ונקראת גם כן בת, והיא בעלת תרי"ג אורות של התרי"ג מצות, ואמונת ישראל על פי חכמת הקבלה היא שהאור הבא מעצמיות האלהית הסובב כל עלמין לברוא עולם גשמי ולהחיותו בתמידית אי אפשר כי אם על ידי כמה וכמה השתלשלות והתרחקות ממקורו, דהיינו שמתחלה האציל אורו לספירת כתר, ומשם לחכמה ובינה, שנקראים אבא ואימא, והם העולמות אצילות ובריאה, ומשם לתפארת ומלכות, שנקראים ברא וברתא, והם העולמות יצירה ועשיה, ורצון הבורא היה שעולם העשיה יתנהג על פי הברתא שהיא מדת המלכות, והשכינה הקדושה, בדרך התורה של

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צב ע"א

השומר שבת כשומר כל התורה

"זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ", זה הוא סוד הברית הקדוש, ולפי שבזה הברית מתקיימים כל המקורות של אברי הגוף, והוא כולל הכל, כדמיון זה שבת היא כלל התורה, וכל סודות התורה בו תולים, וקיום השבת כקיום כל התורה, מי ששומר שבת כאילו שומר כל התורה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צב ע"ב

בני ישראל צריכים לקדש בשבת את בחינת זכר ואת בחינת נקבה

"זְכוֹר", הוא סוד בחינת זכר, וסוד בחינת זכר הוא שמחבר כל המדרגות של עולם העליון^[צח], "אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת", לרבות ערב שבת שהוא מדת הלילה^[צח], וזהו "אֶת" ת", "לְקַדְּשׁוֹ", שנצרך לקדושה מן העם הקדוש, להתעטר בהם כראוי.

למעלה בבחינת זכר לא שייך שכחה

"זְכוֹר", הוא מקום שאין לו שכחה, ולא נמצא בו שכחה, שהרי אין שכחה במקום ברית העליון, וכל שכן למעלה^[צח], ולמטה יש שכחה, והוא מקום שנצרך להזכר, ועליו כתוב: **יִזְכֶּר עֵזְרָא אֲבֹתָיו וְגו'** (תהלים קט, י"ד).

ויש שם ממונים המזכירים זכיות האנשים וחטאתם, ואין שכחה לפני כסא הקדוש, במה שהוא לפניו, ומי הוא לפניו, בחינת זכור, וכל שכן למעלה, לפי שהכל סוד בחינת זכר הוא, ושם נחקק סוד השם הקדוש יהו^[צח].

ישראל מקדשים את השכינה על ידי תפילות השבת והסעודות

ולמטה תצרך להתקדש^[צט], ובמה תתקדש בזכור, שהרי ממנו מקבלת כל הקדושות וכל הברכות, וזה כאשר מתעטר הערב שבת על העם הקדוש כראוי, בתפלות ובקשות, ובסוד קבלת שבת בשמחה.

ביום מקדשים ישראל את בחינת ז"א

ואפשר תאמר, שזכור לא נצרך להתקדש, שהרי ממנו נשפעות כל קדושות העולם, לא כן, שהרי זה נצרך להתקדש ביום^[ק], וזה נצרך להתקדש בלילה, וכל הקדושות מקבלים אותם ישראל אחר כך, ומתקדשים בקדושת הקדוש ברוך הוא.

זיו הזוהר

לכולם, ואין שם שכחה, כי שכחה שייך במקום שגם מיתה נמצאת, ככתוב. **"נִשְׁכַּחְתִּי כְּמַת מַלְב"** (תהלים לא, ג), ולא בחי העולמים, אבל בספירת המלכות שהיא בחינת דין שייך שכחה. **צח.** בששה צירופים כידוע. **צט.** למטה היינו במדת המלכות המקבלת השפע, צריכה להתקדש בליל שבת, על ידי עם ישראל בקבלת שבת, שתהא ראויה לקבלת השפע. **ק.** פירוש, שביום נצרך גם הבחינת זכר להתקדש, על ידי עבודת ישראל, כדי שיהיה ראוי אז לקבלת השפע מעולם הנעלם,

גדולה כזו נשלחת לפעמים להתגלגל אפילו עד אלף פעמים. **צה.** יום השבת נקרא ספירת התפארת עלמא דכורא, והוא חבור של כל הספירות כידוע. **צו.** את לרבות מדת הלילה, היינו ספירת מלכות, עלמא דנוקבא, ובשבת קודש מזדווגים, להמשיך שפע מעולמות העליונים על כל ששת ימי המעשה, על ידי קדושת עם ישראל בעבודה של תורה ותפלה. **צז.** עתה יפורש, שזכור מרמז על מדת היסוד שנקרא אל חי, או חי העולמים, כי על ידי מדה זו, בא שפע החיות

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צג ע"א

מעשים טובים של הבן הוא כבוד אב

"כִּבֹּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ", בכל מיני כבוד, לשמחם במעשים טובים, ככתוב: **"גִּיל יִגִּיל אָבִי צְדִיק"** (משלי כג, כד), וזה הוא כבוד לאביו ואמו.

"כִּבֹּד אֶת אָבִיךָ", כמו שכתוב: **"כִּבֹּד אֶת ה' מֵהוֹנֵךְ"** (שם ג, ט), מהונך מממונך, מהונך ממונך, בשמחת הזמרה לשמח הלב, שהרי זו שמחת הלב, כדמיון זה זמרה בכל העולם, הם מעשים הטובים, והבן ההוא משמח לב אביו ואמו.

מורא אב ואם

"מֵהוֹנֵךְ" מממונך לכל מה שנצרכים, כמו שהאדם מחויב לכבד להקדוש ברוך הוא, כך הוא מחויב לאב ולאם, לפי ששותפות אחד יש להם עם הקדוש ברוך הוא עליו, וכמו שמחויב לירא מהקדוש ברוך הוא, כך מחויב לירא מאביו ואמו, ולכבדם יחד בכל מיני כבוד.

חיי האדם תלויין בספירות למעלה

"לִמְעַן יֵאָרְכוּן יְמֵיךָ", לפי שיש ימים למעלה שתולה בהם חיות האדם בזה העולם, וביארנו בענין אותן ימי האדם בהעולם שלמעלה, שכולם קיימים לפני הקדוש ברוך הוא, ובהם ניכר חיי האדם.

הבטחה שיהנה מאור התפארת

"עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ", זו הבטחה ליהנות מן אספקלריא המאירה [קפ], וזה הסוד של **"עַל הָאֲדָמָה"**, זו אספקלריא המאירה באותן ימים העליונים, שיאירו מן המקור של הכל.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צג ע"ב

רציחה פעמים מותר ופעמים אסור

"לֹא תִרְצַח, לֹא תִנְאַף, לֹא תִגְנוֹב", יש טעם מפסיק בכל אלה ג' **"לֹא"**, ואם לא שהטעם מפסיק בלא תרצח לא היה תקנה לעולם, והיה אסור לנו להרוג נפש בעולם, אף על פי שיעבור על התורה, אבל במה שהטעם מפסיק אסור ומותר.

ניאוף אסור עם אשה אחרת

"לֹא תִנְאַף", אם לא שהטעם מפסיק, היה אסור אפילו להוליד, או לשמוח באשתו שמחה של מצוה, ובמה שהטעם מפסיק אסור ומותר.

גניבה יש אופנים שמותר לגנות דעתו של אדם

"לֹא תִגְנוֹב", אם לא שהטעם מפסיק, היה אסור אפילו לגנוב דעת רבו בתורה [קפ], או דעת החכם שיוכל להסתכל בו, או הדיין שדן הדין לפי הטענה ששומע, שנצרך לו לפעמים

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צג ע"ב

הזוהר זיו הזוהר

שנקרא עתיקא קדישא. קא. פירוש, ממה שחנן
 אותו ה' יתברך בקול נעים. קב. היינו מאור עולם
 התפארת, המאיר בשאר הספירות, כמו השמש
 בהכוכבים, והוא על האדמה, כי אדמה מרמו על
 מדת המלכות. קג. דהיינו שילמד עמו איזו שעה
 יותר מן הזמן הקצוב לו.

לגנב דעת הרמאי, ולפעמים לגנב דעת שני הבעלי דינים, כדי להוציא הדין לאמתו, ובמה שהטעם מפסיק אסור ומותר.

להעיד עדות שקר בחבירו אסור בכל אופן

"לא תענה ברעך עד שקר", כאן אין טעם מפסיק, לפי שאסור הוא לגמרי, ובכל דברי התורה גנז הקדוש ברוך הוא סודות עליונים, ולמד לאנשים את הדרך להתקן בו וללכת בו, ככתוב: "אני ה' מלמדך להועיל, מדריךך בדרך תלך" (ישעיהו מח, יז).

לא תחמוד אסור רק בפרטים האמורים בתורה

וכמו כן "לא תחמד" אין טעם מפסיק כלל, ואפשר תאמר שאפילו חמדה לתורה אסור כיון שאין טעם מפסיק, בא וראה, בכולם עשתה התורה כלל, ובזה עשתה פרט, "בית רעך שדהו ועבדו וגו'" (דברים ה, יז), בכל עניני העולם, אבל התורה היא חמדת תמידי, שעשועים של אוצר החיים, אריכת ימים בעולם הזה ובעולם הבא.

כל מצות התורה כלולים בעשרת הדברות

"וכל העם ראים את הקולת וגו' וירא העם וינעו וגו'", אלו עשרת הדברות של התורה, הם הכלל של כל מצות התורה, כלל ענינים שלמעלה ושלמטה, כלל של כל עשרה מאמרות דבראשית, הם נחקקו על לוחות אבנים, וכל הנסתרות שיש בהם נתגלו לעיני כולם, לדעת ולהסתכל בסוד של תרי"ג מצות התורה שנכללות בהם, הכל היה נראה לעינים, הכל היה בחכמה שיוכלו להסתכל בה לבן של כל ישראל.

ישראל היו רואים עין בעין בזיו כבוד קונם

והכל היה מאיר לעיניהם, ובשעה ההיא כל סודות התורה וכל רזי עליונים ותחתונים לא נמנע מהם, לפי שהיו רואים עין בעין זיו הכבוד של רבונם, מה שלא היה כיום ההוא מיום שנברא העולם, שהקדוש ברוך הוא נגלה בכבודו על הר סיני.

פסקה זוהמתן והשיגו הרבה

ואפשר תאמר, הרי למדנו שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל הנביא, יכול כאותו היום שעמדו ישראל על הר סיני, לא כן, לפי שביום ההוא שעמדו ישראל על הר סיני, נפרח הזוהם מהם, וכל הגופות היו מצוחצחים כצחצוח מלאכים העליונים, כאשר מתלבשים בלבושים מצוחצחים לעשות שליחות ריבונם, ובזה הלבוש המצוחצח נכנסים לאש ואין מפחדים, כדמיון מלאך ההוא של מנוח כאשר נתגלה לו, נכנס בשלהבת ועלה לשמים, שכתוב: "ויעל מלאך ה' בלהב המזבח" (שופטים יג, כ).

על הים עוד לא פסקה זוהמתן

וכאשר נפרח מהם הזוהם ההוא, נשאר ישראל גופות מצוחצחים בלי טנופת כלל, והנשמות שבתוכם היו כזוהר הרקיע לקבל האור, כך היו ישראל, שהיו רואים ומסתכלים בכבוד ריבונם, מה שלא היה כן על הים, שלא נפרח הזוהם מהם בזמן ההוא.

וכאן בהר סיני שנפרח הזוהם מן הגוף, אפילו עוברין שבמעיי אמן היו רואים ומסתכלים בכבוד ריבונם, וכולם קבלו כל אחד ואחד כראוי לו, ויום ההוא היה יום שמחה לפני

הקדוש ברוך הוא יותר מיום שנברא העולם, לפי שהיום שנברא בו העולם לא היה בקיום עד שקבלו ישראל התורה, שכתוב: "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת" (ירמיהו לג, כה), וכיון שקבלו ישראל התורה על הר סיני, אז נתחזק העולם ונתקיימו שמים וארץ.

ונודע כבוד הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה, ונתעלה בכבודו על הכל, ועל היום ההוא כתוב: "ה' מלך גאות לבש, לבש ה' עז התאזר" (תהלים צג, א), ואין עוז אלא תורה, שנאמר: "ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום" (תהלים כט, יא), "ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

בזכות התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

נ לא תשכח מפני זרעו

מזמיטב נגוני מירון

ספורי רבי שמעון בר יוחאי

מאת הגה"צ המקובל רבי שלום יהודה גראס שליט"א
נשיא מפעל הזוהר העולמי

מעלת לימוד הזוה"ק

תורתו מגן לנו,
היא מאירת עינינו.

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי,
נחל לביש 24/8 עיה"ק בית שמש
טל: 054-8436784

נא לשיכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

בס"ד

שטר שותפות

יהודי יקר!!!

בס"ד זכית להיות שתף במאמצי הגאולה
 וללמוד זוהר הקדוש "יחד שבטי ישראל",
 להווי ידוע לך, שבשתי דקות לימוד זוהר ליום,
 אתה בן עולם הבא, וזוכה להיות מרואי פני המלך!

**ברצוננו להגיע לכל יהודי ויהודי באשר הוא שם!
 וזהו בגדר הצלת נפשות ממש! ובך משתבח הקב"ה בכל יום!**

בכמה שקלים ליום אתה נעשה שתף לרשב"י הקדוש,
 זוכה לשמירה והגנה לך ולמשפחתך ובכל משלח ידך.
 בא והטה שכם, למפעל הקדוש
 שכלו לשם שמים, לקירוב הגאולה ברחמים.

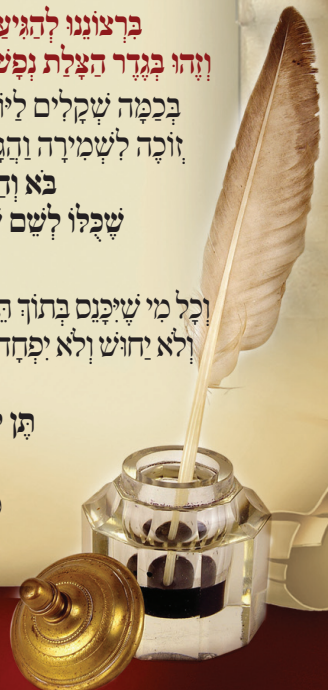
זכור המשיח בפתח!

וכל מי שיכנס בתוך תיבת ההצלה של הרשב"י, יזכה לסבת מגן!
 ולא יחוש ולא יפחד מהאויבים, מהטילים, ומכל מיני פגעים.

הרוח פולו שלך,

מן לרשב"י ותקבל פי אלה,

בברכת אלה המגן,
 מפעל הזוהר העולמי

אנא הושיטו ידיכם ומלאו את הטופס המצורף,

ושלחו בפקס: 02-9951300

לתרומות בפרטים אש"א: 054-8433385

ניתן לשלוח בפקס הנ"ל, שמות לתפלה וישועה:

וכן אפשר להתפלל וללמוד זוהר הקדוש לעלוי נשמות

תזכו למצוות ולחיים טובים!

בס"ד

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלוקה		סוג חשבון	מספר חשבון											
בנק	סניף													

לכבוד בנק _____
 סניף _____
 כתובת הסניף _____

קוד מוסד	אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה			
5 4 7 6 9				

אני/הח"מ _____ (שם בעל/ החשבון כמפוע בספרי הבנק)
 מס' זהות _____
 רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ טלפון _____

- נתונים לכם בזה הוראה לחייב את חשבוננו ה"ל בסניפכם, בגון תרומה בסכומים ובמועדים שיומציאו לכם מדי פעם בפעם באמצעי מנגנון, ע"י "גן עדן התחתון" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".
1. ידוע לי/לנו כי:
 - א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפני/מאתנו בכתב לבנק ול"גן עדן התחתון" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מכן ההודעה בבנק וכן, ניתנת לביטול ע"י הוראת כל דין.
 - ב. אהיה/נהיה רשאי/ם לכלול פראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.
 - ג. אהיה/נהיה רשאי/ם לכלול חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב אם אוכח/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המיעדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו.
 3. ידוע לי/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר עם המוטב.
 4. ידוע לי/לנו כי סכומי החיוב ע"י הרשאה זו, ויפיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה.
 5. הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה פגיעה חוקית או אחרת לביצועו.
 6. הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, וידוע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.
 7. נא לאשר לי/גן עדן התחתון" בספח המחובר לזה, קבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

פרטי ההרשאה _____ מספר פעמים _____ מתאריך _____ עד תאריך _____
 חתימת בעל/י החשבון _____

אישור הבנק

לכבוד "גן עדן התחתון" (עפי" זוהר פי לך לך)
 רח' נחשוני 10 בית שמש 29099
 בית שמש

קוד מסלוקה		סוג חשבון	מספר חשבון											
בנק	סניף													

קוד מוסד	אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה			
5 4 7 6 9				

קבלנו הוראות פ _____ לכבוד חיובים בסכומים ובמועדים שיופיעו באמצעי מנגנון שתצוינו לנו מדי פעם בפעם, ואשר מספר חשבוננו/ם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם לפירוט בכתב ההרשאה.

רשענו לפינוי את ההוראות, ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה פגיעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או כל עוד לא הוצגו/ בעל/י החשבון מן ההסדר, אישור זה לא יפגע בהחייבותיכם כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

בכבוד רב,
 בנק _____
 סניף _____
 תתמונה וחומתת הסניף _____
 תאריך _____